

INK

JE KRÁSA LEN
KRÁSNA?

5. ČÍSLO

INNAK

.izabela - bývalá šéfredaktorka

.alec - spolušéfredaktor

.martina - spolušéfredaktorka

Nesmrtelnosť. Múzou jej mena sú nasiaknuté drobné čiastočky eufórie tvoriace vinylové platne, láska v odlesku očí tajomnej ženy na obraze, verše básní, ktoré otvárajú peknosťou priechod do srdca, či dokonca deň za dňom vädnúce, ostré črty tváre, nachádzajúce večnosť vo svojej pomínutelnosti.

Čo by bola nesmrtelnosť bez krásy a krása bez jej nežného objatia? Len gestom, poviedkou bez hlavnej postavy. Krásne je to, čo vnímame bezprostredne duchom. Peknota pohladí našu konfekciami uponáhľanú myseľ, vyjaví to dôležité, to, za čo sa oplatí bojovať. Niekedy sa však zdá, že sa jej skutočné posolstvo stráca. Nie je tu pre to, aby ľudské bytosti demotivovala, netúži po hanebnom porovnávaní či spôsobovaní bolesti. Jej krehké telíčko upadá smútkom pod nálepkou sudcu či hodnoty, ktorá určuje ľudské postavenie.

Kedy sme z krásy spravili platidlo vo svete monopolu? Tá, ktorá má prinášať pohladenie ducha, ho namiesto toho len pomaly narezáva nožikom nerovnosti pohlaví či celkovým pocitom menejcennosti. No krása, skutočná krása nerobí rozdiely, nedemotivuje, ale naopak núti ľudské srdce zaplesáť citom.

Kto kedy povedal, že krása je len krásna? Že každý jeden jej odlesk musí byť nekompromisne dokonalý či eólsky? Na peknote je predsa najdôležitejšia tá nekonečná možnosť rozletu, volné prerie bez vztýčených bariér, priestor, v ktorom život len tak nepreteká pomedzi prsty. Prenádherne sú nedokonalosti, tie, čo tak veľmi neznášame. Moment, keď naše oči hlasno povedia: „Ľúbim ňu.“ Sme neobyčajní a tragickí, no sme najmä živí. Načo robiť z krásy zbraň hromadného ničenia, keď jej skutočné posolstvo nám chce materinsky bozkávať čelo. Kedy tvoje srdce zaplesalo pod ošialom parfumu dokonalosti?

Kedy si sa naposledy cítil bezprostredne krásny?

- 20 **Vlastná tvorba** Umelecká tvorba žiakov našej školy
- 24 **Literárny Kežmarok** Zachytenie literárnej súťaže pohľadom našej šéfredaktorky
- 25 **Rodná krajina navždy vo mne** Narodili sa alebo vyrastali v zahraničí a každý z nich si v sebe nesie jedinečnú skúsenosť
- 31 **Anow** Predstavenie novej študentskej spoločnosti
- 32 **Posledná bodka za študentskou spoločnosťou cho.company**
S novým školským rokom prichádza aj nová študentská spoločnosť
- 34 **Aj novinár je len človek** Rozhovor s Marekom Vagovičom
- 37 **Nový zelený projekt** Recyklácia elektroodpadu
- 38 **Jeden svet** 21. ročník festivalu
- 39 **Bližšie k svojmu tanečnému snu** 21. ročník festivalu
- 40 **Aplikácie** Alternatívne kancelárske balíky
- 42 **O trpaslíkovi a 6 Snehulienkach**
Dobrodružná expedícia DoFE
- 46 **Redakčná rada odporúča**
- 06 **Kráša vo svete modelingu** Každé jedno dievča už raz uvažovalo, aký je svet módy v skutočnosti
- 08 **Krásna alebo inteligentná?** Žena, vybuchujúca sopka alebo tichá myš
- 09 **Anketa:** Je krása len krásna?
- 10 **Čo je umenie a čo je iba krása?**
Zmysel a definícia umenia
- 12 **Kráša športu** Pohľad na krásu športu z chodieb našej školy
- 13 **Kráša rozmanitosti** Tá najkrajšia a zároveň najfarebnejšia komunita ľudí
- 14 **Kráša nekrása** Žiarlim na všetko, čo nestratí svoju krásu
- 16 **To, čo ľudia vidia navonok, vychádza len z nášho vnútra** Tak, ako vie krása pohľadiť dušu človeka, rovnako jej vie aj značne ublížiť
- 18 **Čo je pre teba krása?** Vyjadrenia členov redakčnej rady

A ČO JE KRÁSA?

ČO JE KRÁSA?
JE ZAKLÍNANÍM DUCHOV?
ČI ANI TO A PROSTO – ÚKAZ?

PÁR ZAJAČIKOV UKRYŤ DO KLOBÚKA,
FAREBNÉ PERIE, ŠÁL A PESTRÉ SKIELKO
A POTOM SPUSTIŤ STARÉ DIVADIELKO,
TO NAUČENÉ,
NEĽAHKO, ALE PREDSA
LEN NAUČENÉ –
TO JE UMENIE?

TEN KÚZELNÍK, ČO SKRÝVA SVOJE TRIKY
SÁM PRED SEBOU
A NIČ, NIČ SÚDENÉ?
NEMUČ SA. NETLČ, KDE NIET ODPOVEĎ.
BEZ ODPOVEDI BÝVA VŠETKO PROSTÉ,
PRETOŽE ŤAŽKÉ.

MÔJ BOŽE, ČO JE KRÁSA?
STO POKOLENÍ V ZEMI SNÍ O TOM.
JEDINÉ VEDIAC:
ŽE DOTKNÚŤ SA JEJ NERVU.

MILAN RÚFUS

**.krása vo svete modelingu
aneta piknová**

Každé jedno dievča už raz uvažovalo, aký je svet módy v skutočnosti. Je naozaj taký krásny a oslnivý? A keďže téma nášho časopisu je už zrejme jasná, tak som sa rozhodla zistiť niečo viac o kráse modelingu. Preto som sa na toto a mnoho iného spýtala Anety Piknovej, ktorá sa modelingu istý čas venovala.

Ahoj, Anet, mohla by si sa našim čitateľom predstaviť?

Volám sa Aneta Piknová a mám 20 rokov. Študovala som na Gymnázium v Trenčíne a teraz som v prvom ročníku na vysokej škole STU v Bratislave. Od svojich 13 rokov až do 18 som sa venovala modelingu.

Ako si sa dostala k modelingu? Popríklad bol to tvoj deťský sen?

Keď som mala 10 rokov, ma jedno dievča oslovilo v Nemšovej na ulici, či by som to nechcela skúsiť. Dovtedy mi to ani nenapadlo :D, no a tak som ešte 3 roky počkala, predsa v desiatich je skoro začínať. V trinástich som začala s tréningami v mojej agentúre v Exite v Bratislave.

V koľkých rokoch si začala s modelingom? A ako na to reagovala tvoja rodina?

Ako som už spomínala, začínala som v trinástich. Vtedy som stihla už aj nejaké prvé fotenia a 14 rokov som „oslavovala“ na mojich prvých prehliadkach na Fashion Weeku vo Viedni. Rodičia sa, samozrejme, zo začiatku o mňa veľmi báli a myslím, že aj počas celej doby, čo som sa modelingu venovala. Ale tiež ma podporovali, pomáhali mi, motivovali ma a za to im ďakujem.

Čo ťa na tom najviac bavilo?

Počas tých šiestich rokov som spoznala neskutočne veľa úžasných ľudí. Či už modelky/modelov, návrhárov alebo stylistov, ktorí boli veľmi milí a máme neskutočné zážitky. To sú pre mňa najkrajšie spomienky. Fotenia som si tiež veľmi užívala, ale musím uznať, módne prehliadky boli asi najlepšie. Cez skúšanie oblečenia, trénovania choreografie, líčenia a na záver pár minút slávy na móle v krásnych šatách. To bolo „to moje“.

Ako modelka si určite veľa cestovala. Ktorá krajina ťa oslovila svojím čarom?

Keď som mala 14, bola som na mesiac v Turecku v Istanbuli. Bolo to pre mňa veľmi vzácné, že som sa dostala do takej krajiny a v takom mladom veku. Ich zvyky a celkovo mesto ma zaujalo a páčilo sa mi. Určite by som sa tam niekedy išla ešte pozrieť. A samozrejme Viedeň bola moja srdcovka, tam som trávila dosť času.

Venuješ sa stále modelingu? Ak nie, tak prečo?

Modelingu sa nevenujem už približne 2 roky. Škola je u mňa na prvom mieste a mám svoje ciele, ktoré chcem dosiahnuť a bolo veľmi náročné spojiť tieto veci dokopy. Tak som si vybrala školu a modeling išiel bokom.

Čomu sa práve venuješ?

Najviac času mi zaberá momentálne škola. Študujem informatiku a matematiku, takže mám toho bohato :). Popri škole sa snažím ešte pracovať. Pravidelne sa snažím cvičiť a veľa ďalších vecí, ale najviac je to práve tá škola a práca.

Keď sa povie krásna, čo ti napadne?

Snažím sa vidieť krásu vo všetkom. V ľuďoch, v hudbe, v umení, v prírode. Beriem ako krásu všetko, čo mi vyčarí úsmev na tvári.

Čo považuješ na ľuďoch krásne?

Pre mňa je najdôležitejšia vnútorná krásna. Optimizmus mám na ľuďoch najradšej a hlavne ľudia, ktorí sú sami sebou, milí k ostatným, spontánni, to sú ľudia, ktorí sú krásni. Nezáleží na ich oblečení, ani ako majú upravené vlasy. Môj názor je, že každý je svojím spôsobom krásny.

Bola pre teba krásna výhoda alebo záťaž? V akých prípadoch?

Keď to zoberiem tentokrát z fyzického hľadiska, byť krásny v modelingu je výhoda. To je jasné. Niekedy sa ale nájdu aj tie nevýhody. Veľa ľudí si myslí, že pekné dievčatá sú napríklad menej inteligentné, čo môžem povedať a potvrdiť, že sa ľudia mýlia. Sama som sa o tom presvedčila v modelingu. Tie dievčatá sú krásne, veľmi šikovné a inteligentné. Mnohé poctivo študujú. Takže občas sa nájdu aj takéto poznámky od ľudí, ale byť krásny, má určite veľa výhod.

Veríš vo vnútornú krásu?

Áno, určite verím.

Ďakujeme Anet za rozhovor :) .

.tatiana gurínová

.krásna alebo inteligentná?

Žena. Vybuhujúca sopka alebo tichá myš? Starostlivá matka alebo karieristka? Príliš empatická alebo nekompromisná? Krásna alebo inteligentná?

Myslím, že všetko. Žena je stelesnením dokonalosti. Dokáže vychovať čestného človeka a pritom mať prácu na plný úväzok. Dokáže pochopiť neľahkú situáciu, ale zároveň sa dokáže správať nekompromisne pri neférovosti. Je inteligentná a jej krása je bonus.

No, nie všetci si uvedomujú túto skutočnosť. Pre niekoho sú ženy všetkým, len nie inteligentnými stvoreniami. Krása je len obálka, za ktorou sa skrýva inteligencia a je množstvo žien, ktoré nás o tom presviedčajú.

Keď som sa spýtala jedného pána na názor pri prezidentských voľbách Slovenskej republiky, odpovedal mi takto: „Myslím si, že by to mal vyhrať muž. Je jedno, aký je, hlavne, aby tam nebola žena, lebo ženy sú hlúpe, nesamostatné a v takto vysokých pozíciách by nemali čo robiť.“ Keď skončil pousmiala som sa, otočila sa a s nevyspytateľným pocitom odišla.

Naozaj žijeme v 21. storočí? Nezasekli sme sa niekde medzi 13. a 14. storočím?

Tieto ženy sú dôkazom toho, že krása a atraktivnosť nie je ich jediná vlastnosť a svojou inteligenciou robia náš svet krajším.

JACINDA ARDEN

Žijeme vo svete pandémie, no táto žena sa s vírusom pobila nekompromisne. Reč je o novozélandskej premiérke, ktorá sa s vírusom nemaznala a dosiahla neuveriteľné výsledky. Počet nakazených na Novom Zélande eliminovala na minimum a už na konci apríla 2020 sa v krajine nenachádzal ani jeden pozitívny človek s vírusom. So svojou stratégiou a poznatkami chce pomôcť aj novozvolenému prezidentovi USA Joeovi Bidenovi. Občas si prajem, aby sa ozvala aj nášmu premiérovi...

foto:wikipedia

RUTH BADER GINSBURG

Americká sudkyňa, ktorá pôsobila na Najvyššom súde Spojených štátov. S diskrimináciou sa stretávala od malička. Kvôli diskriminácii sa vzdala viery, ktorá jej zakazovala zúčastniť sa modlitebného obradu po smrti svojej matky. Počas svojej kariéry bojovala prioritne za rovnosť pohlaví v Amerike. Bez jej vytrvalosti a sily by životy dnešných žien v Amerike možno vyzerali úplne inak. Svojou tvrdou prácou zabezpečila ženám sexuálne a reprodukčné práva, ktoré patria medzi základné ľudské práva žien. Ktovie, ako by Spojené štáty vyzerali, keby Ruth nemala odvahu a silu bojovať..

foto:wikipedia

MARIA CURIE SKŁODOWSKA

Mimoriadna inteligencia, symbol poctivosti a zápalu pre vedu. Aj takto by sa dala opísať Maria Curie Skłodowska. Prvá držiteľka Nobelovej ceny za fyziku a chémiu, ktorá vykonala prvé úspešné liečenie niektorých typov rakoviny, a tak posunula medicínu milovým krokom dopredu. Vďaka svojmu najväčšiemu a najslávnejšiemu experimentu všetkých čias zmenila celý svet. Celý svoj život obetovala vede a stala sa prvou dámou vedy. Ty ju určite poznáš z hodín chémie pani učiteľky Flimelovej!

foto:wikipedia

Nastal čas zmeniť naše postoje. Nastal čas posunúť sa do správneho storočia a začať vnímať ženy nielen ako krásne, atraktívne a starostlivé... skúsme zmeniť tieto stereotypy tým, že k slovu ŽENA pridáme atribút **INTELIGENTNÁ**.

.aneta gospičová

.anketa: je krásna len krásna?

Témou tohto čísla je krásna a rôzne vnímanie krásy. Zaujímalo nás, ako krásu vidíte vy, preto sme sa vás, študentov gymnázia, spýtali zopár otázok. Prišlo nám veľa zaujímavých odpovedí. Tu je niekoľko z nich:

Popíšte, čo je podľa vás krásna?

Niečo, čo každý vidí/vníma inak. Ja ju dokážem vnímať napríklad vtedy, keď niekto prezentuje svoj nesúhlas s očakávaniami spoločnosti. Napríklad, keď si niekto šije vlastné oblečenie alebo chalani/muži, ktorí nosia make-up alebo šaty. Niečo pre mňa tak prirodzené a krásne je pre iného pohoršujúce. Stále sa snažím prísť na to prečo.

Anonym

Niečo neopísateľné a každý to môže vnímať inak.

Anonym

Krásna je všetko. Každý moment v prítomnom okamihu, či už zlý alebo dobrý.

Sandra, 2.B

Krásna je niečo, čo robí každého z nás jedinečným. Každý sme v určitom zmysle krásny, či už vzhľadom, osobnosťou alebo inými vlastnosťami.

Anonym

Krásna je veľmi všeobecný pojem a pre každého môže znamenať niečo iné. Pre mňa sú to oči, pretože tie sú odrazom vašej duše.

Anonym

Vnímaš rozdiel medzi vnútornou a vonkajšou krásou? Ak áno, aký?

Hovorí sa, že z peknej misy sa nenaješ. Ak je vnútro človeka pretkané zlom, a teda nad pozitívnymi vlastnosťami prevažujú negatívne, značkové veci, make-up a ani drahé autá mu nepomôžu. Dobrým ukazovateľom vnútornej krásy je to, ako sa človek správa k ostatným a ako si ich (ne)váži.

Anonym

Áno, ale milujem, keď sa spoja. Keď vytvoria niečo, čo reprezentuje mňa ako osobu a zároveň sa v tom cítim šťastná. Napríklad knihy sú odrazom vnútorného sveta autora, ktorého predstava je natoľko krásna, že si ho dokážeme predstaviť.

Anonym

Nejak to nevnímam, pretože si nemyslím, že vonkajšia krásna je tak dôležitá ako tá vnútorná, teda pokiaľ nie ste nejaká Barbie alebo Ken a nutne potrebujete pekného človeka pri sebe, ktorý vás možno nebude ľubiť, ale hlavne, že bude pekný. Všetci, samozrejme, kto by nechcel pekného partnera, ale ojazdná výhra je keď je múdry, láskavý a k tomu ešte aj pekný.

Anonym

Určite áno. Vnútorná krásna pre mňa znamená viac. Vnímať ľudí len podľa vonkajška, je veľmi povrchné. To, akí sme, je tá pravá krásna.

Anonym

Čo považuješ krásne na ostatných ľuďoch?

Ich správanie, pohyby, štýl rozprávania a pohyby pier pri jednotlivých slovách. Príde mi krásne, ako každý vyjadríme, čo si myslíme inak. Je to fascinujúce.

Anonym

Ich emócie. Výraz tváre, keď sa radujú nad maličkosťami. Otvorenosť, keď sú smutní. Ich lásku, keď je úprimná. Dobrosrdečnosť, keď chcú pomáhať.

Sandra, 2.B

Každý človek je viac krásny v niečom inom, ale v konečnom dôsledku sú všetci krásni. Aj vďaka svojej individualite.

Anonym

Najkrásne je vidieť na ostatných šťastie a taktiež momenty, keď sú sami sebou.

Nikola, 2.B

Je podľa teba krásna len krásna?

Nie, krásna môže byť aj nepekná, napríklad umenie. To je tiež ako človek. Keď sa pozeráte, neviete predpovedať, čo z toho vznikne, ale dúfate, že to bude krásne.

Anonym

Krásna nemusí byť len krásna. Môže to byť aj naša temná strana, ktorú niektorí schovávajú a iní zase ukazujeme.

Anonym

Krásna sa môže javiť ako krásna, ale nie vždy musí byť krásna aj skutočne... Napríklad, niekto mi môže prísť krásny na základe toho, ako sa správa k ostatným, ale nikdy neviem, čo je pod tou krásou. Čo podnecuje to, ako sa správa... Pretože si myslím, že vnútorne najkrásnejší ľudia kedysi prežili najviac bolesti a nechcú, aby niekto zažíval to, čo oni. A práve preto sa správajú k ostatným tak, ako sa nikto nesprával k nim. Takže podľa mňa, krásna nemusí byť vždy iba krásna.

Anonym

Keď sa to s krásou preháňa, môže sa stať škaredosťou.

Samuel, 3.B

Ako si predstavujete idylku krásy?

Tie najkrásnejšie veci, ľudia, zážitky sú dokonalé tým, že sú nedokonalé... To isté platí aj pre idylku krásy. Nikdy nebude dokonalá, a tak je to dobre. Dokonalé veci sú nudné. Idylku krásy si neviem predstaviť. Keby som ju videl, tak vtedy by som mohol povedať, že je to idylka.

Viktor, 2.B

Úprimne, neviem úplne vyjadriť svoju idylku krásy. Všetko je určitým spôsobom krásne, už iba môj mozog rozhodne či viac, či menej. Niekedy sa vedľa moje určité pohľady aj navzájom biť.

Nikola, 2.B

Krásna je slobodná, milá osoba s chro-mozómami XX, ktorá ma berie, nekla-me, neporušuje zákony, ale nie je viaza-ná spoločenskými normami, ak berieme človeka, ak nie, je to trolejbus 21Tr.

Michal, 3.B

Nepredstavujem. A to je na tom to naj-krásnejšie. Samozrejme, sú veci, ktoré ma na ľuďoch alebo veciach okamžite za-ujmú, ale to neznamená, že sú krásne. Je niečo/niekoľko vôbec krásny?

Anonym

Nechcem si ju predstaviť. Chcem, aby krásna bola rôznorodá a v každom uhle inak viditeľná.

.študenti gymnázia
.sebastián lukáš šedo

The background is an abstract, textured composition of various shades of blue and white. It resembles a close-up of a rough surface, a piece of marbled paper, or perhaps a microscopic view of a mineral. The textures are layered and organic, with some areas appearing more saturated and others more light and airy. The overall effect is one of depth and complexity.

.čo je umenie a čo je iba krása?

Mnohí z nás považujú umenie len za niečo, čo by sa im hodilo do domu, pretože je to krásne a páči sa im to. To však nie je zmysel a definícia umenia. Tvrdí sa, že umenie je individuálnym prejavom kreatívnej schopnosti duše.

V tejto definícii nie je žiadna zmienka o kráse, ale o kreativite, ktorej sa medze nekladú. V prvom rade by malo umenie obsahovať myšlienku, niečo, čo chcel autor vyjadriť osobitnou formou. To si však veľa z nás neuvedomuje a dáva prednosť povrchnému umeniu, v ktorom sa význam a myšlienka strácajú. Vďaka tomu vznikajú stereotypné, neustále sa opakujúce výtvary, pri ktorých hrajú významnú rolu peniaze alebo sláva, a tak vzniká chaos v umeleckom svete. Bežný pozorovateľ nevie rozlíšiť umenie od krásy ako len hmotného výtvoru bez myšlienky. Tejto problematike sa venuje niekoľko účtov na sociálnych sieťach, ktoré upozorňujú na opakujúcu sa formu a štýl, najmä čo sa týka fotografií. Medzi obľúbené účty na Instagrame patrí napríklad účet @insta_repeat. Mnohokrát je toto "umenie" vrcholne nevkusné, ale napriek tomu často priťahuje väčšiu masu ľudí ako pravé umenie, v ktorom sa myšlienka ne stráca, práve naopak, vyniká nad hmotnú formu. To je však vec osobného vkusu a niekomu bol nadelený viac a niekomu menej, rovnako ako cit pre rozlišovanie umenia od povrchnosti.

Nakoniec krása v umení nie je vôbec podstatná, pretože sa nachádza v každom objekte nášho univerza, to znamená, že aj v zdanlivo škaredých alebo smutných veciach vieme nájsť niečo krásne a hodnotnejšie ako len povrchnú, nevkusnú krásu. Preto si umenie chráňme a nedovoľme, aby bolo pohltené povrchnosťou pseudoumenia dnešnej doby.

.alec

.krása športu

Čo poskytuje šport okrem fyzickej aktivity mladým ľuďom? Čo nevšedné a krásne sa dá na ňom nájsť? Prinášame vám pohľad na krásu športu z chodieb našej školy.

Plávam už trinásť rokov, paradoxne ma ten samotný pohyb na tom baví najmenej. Nie je to tak, že by mi to vyslovene vadilo, je to len niečo, bez čoho by som teoreticky vedela prežiť. To, prečo som sa snažila trénovať čo najviac to išlo, bolo okrem nejakého sebarozvoja a vybitia energie hlavne to, aby som sa dokázala kvalifikovať na preteky. Krásu vidím práve v priebehu pretekov. To najkrajšie je, že si celý čas v strese. Musíš byť dosť dobrý na nový osobný rekord, musíš byť dosť dobrý na to, aby ňu tréner potľapkal po pleci. Toto ňu prirodzene stresuje, hovor si, čo chceš. Ale najhoršie je to, keď pripravená čakáš na stupienku. Tých desať sekúnd sa ti zdá ako večnosť. Potom však skočíš a všetko okolo teba utíchne (prirodzene, vo vode sa zvuk šíri dosť zle) a do mňa okamžite naskočí energia, o akej som pred pár momentmi ani nespívala. Mne sa stáva, že keď do tej vody skočím, na prvých pár sekúnd sa akoby svet zastavil. Potom, samozrejme, začnem plávať. Keď prvýkrát vynorím hlavu a počujem kamošov z oddielu, ako mi fandia, posunie ma to. Tá energia je presne to, čo potrebujem. Mamka ti môže povedať, že pre ňu budeš vždy najlepšia, ale pocítiš to až v tej vode. Najhoršia časť celých pretekov je, keď ňu zavolajú na stupne víťazov, pretože odrazu ňu vidia všetci. Aspoň máš teda taký pocit. Aspoň mne je to teda dosť nepríjemné, ale aj tak mi to pripadá krásne. A presne v týchto stresových situáciách, čo sa minimálne plávania týka, ja vidím krásu. Je to veľmi divné?

Natália Š., plavkyňa

V športe je pre mňa krásne, že môžem robiť niečo, čo mám rád a zároveň ma to spája s ľuďmi, ktorých mám rád. Keď športujem, som šťastný. Vo futbalovom mužstve cítim spolupatričnosť a byť v partii je pre mňa zároveň pocta a zodpovednosť.

Jakub P., futbalista

Na športe vidím hlavne odreagovanie, ale vo všeobecnosti je to tímovosť, rovnosť a súťaživosť a hlavne ma to núti posúvať sa ďalej. A je to zábava, to je hlavný dôvod, prečo každý športuje (okrem toho, že chce schudnúť).

Matej B., florbalista (a mnoho ďalšieho)

Ja vidím krásu v niečom originálnom či absurdnom, čo napriek očakávaniám funguje. Tiež ju nájdem v precíznej hre, v pláne, proti ktorému je súper bezmocný.

Adam R., šachista

Krásu vidím v tom, že sme v prírode a nemyslím na nič...a ešte že sú tam kone, samozrejme :).

Nela F., koniarka

V street workoute sa mi najviac páči komunita ľudí, ktorí sa tomuto športu venujú. Všetkých nás spája rovnaká vec a cieľ. Aj napriek veľkej rivalite na rôznych súťažiach sa máme všetci radi a tešíme sa z úspechu druhých. Možno tomu je tak aj preto, lebo street workout nie je tak známy šport a spoločne sa snažíme dať tento šport do povedomia.

Jakub Š., street workout

Bedminton je jeden z najnáročnejších športov. Rozvíja koordináciu, postreh, vytrvalosť, sústredenie a rýchlosť. Kvôli jeho komplexnosti tento šport milujem.

Martin G., bedmintonista

@gypelsportteam

.sofia anna šedová

.krása rozmanitosti

Kedže sa ústrednou témou tohto vydania nášho časopisu stala krása, zamyslela som sa, kde vidím krásu ja. A potom mi prišla na myseľ asi tá najkrajšia a zároveň najfarebnejšia komunita ľudí. V čom vidím krásu tejto skupiny? V rozmanitosti. V tom, že ľudia sa nerozdeľujú len na „homo“ a „hetero“, muži a ženy, ale práve to, že existuje mnoho spôsobov, ako sa identifikovať. V tomto vidím krásu LGBT+ komunity. Väčšina z nás sa už určite stretla s pojmami, ako sú LGBT, gej, lesbička alebo bisexualita. To, čo sa pod týmito a aj zopár ďalšími pojmami skrýva, by som vám veľmi rada v tomto článku predstavila.

L - lesbian - žena, ktorá pociťuje náklonnosť len voči ženám.

G - gay - muž, ktorý pociťuje náklonnosť len voči mužom.

B - bisexual - osoba pociťuje príťažlivosť voči viac ako jednému pohlaviu.

T - transgender - osoba, ktorej pri narodení určili pohlavie na základe biologických znakov, ale väčšinou počas dospievania si uvedomí, že do tohto pohlavia akoby „nezapadá“. Rozdeľujeme teda dva typy: FTM, MTF, čiže Female To Male, Male To Female.

Q - questioning - človek, ktorý si nie je istý svojou sexuálnou orientáciou, alebo ju ešte len spoznáva a nevie, kam by sa mal zaradiť, alebo mu viac vyhovuje konkrétne sa nezaradiť.

I - intersex - človek narodený s pohlavnými chromozómami, genitáliami alebo vnútorným reprodukčným systémom, ktorý nie je typický pre mužov či ženy. (Myslím si, že v tomto prípade by bolo potrebné dodať, že nie všetci intersex ľudia súhlasia so zaradením do LGBT+, a je to teda nutné rešpektovať.)

A - asexual - osoba, ktorá nepociťuje sexuálnu príťažlivosť, avšak nevyklucuje tú romantickú.

P - pansexual - pomenovanie pre tých, ktorí pociťujú náklonnosť voči rôznym typom ľudí bez ohľadu na ich pohlavie alebo sexuálnu orientáciu.

Pre lepšie pochopenie nasledujúcich pojmov si musíme povedať aj niečo na tému RODOVÁ IDENTITA. Rodová identita je teda emocionálne a psychologické vnímanie pohlavia osoby, ktoré sa nemusí zhodovať s pohlavím, ktoré jej bolo pridelené pri narodení. Najbežnejším príkladom rodovej identity sú teda muži a ženy, existuje však aj niekoľko názvov pre ľudí, ktorí do týchto kategórií nezapadajú. Medzi tieto názvy patria názvy ako transgender, non-binary/ genderqueer

Kedže homosexualita ako taká je medzi mnohými ľuďmi vnímaná ako niečo neprirodzené, chcela by som vás o niečo požiadať. Rešpektujte LGBT+, nikdy totiž neviete, či práve váš najlepší kamarát vám nechce povedať pravdu o svojej sexuálnej orientácii, len sa bojí, pretože nevie, ako zareagujete. Tým, že dáte najavo chápatý postoj, uľahčíte coming out

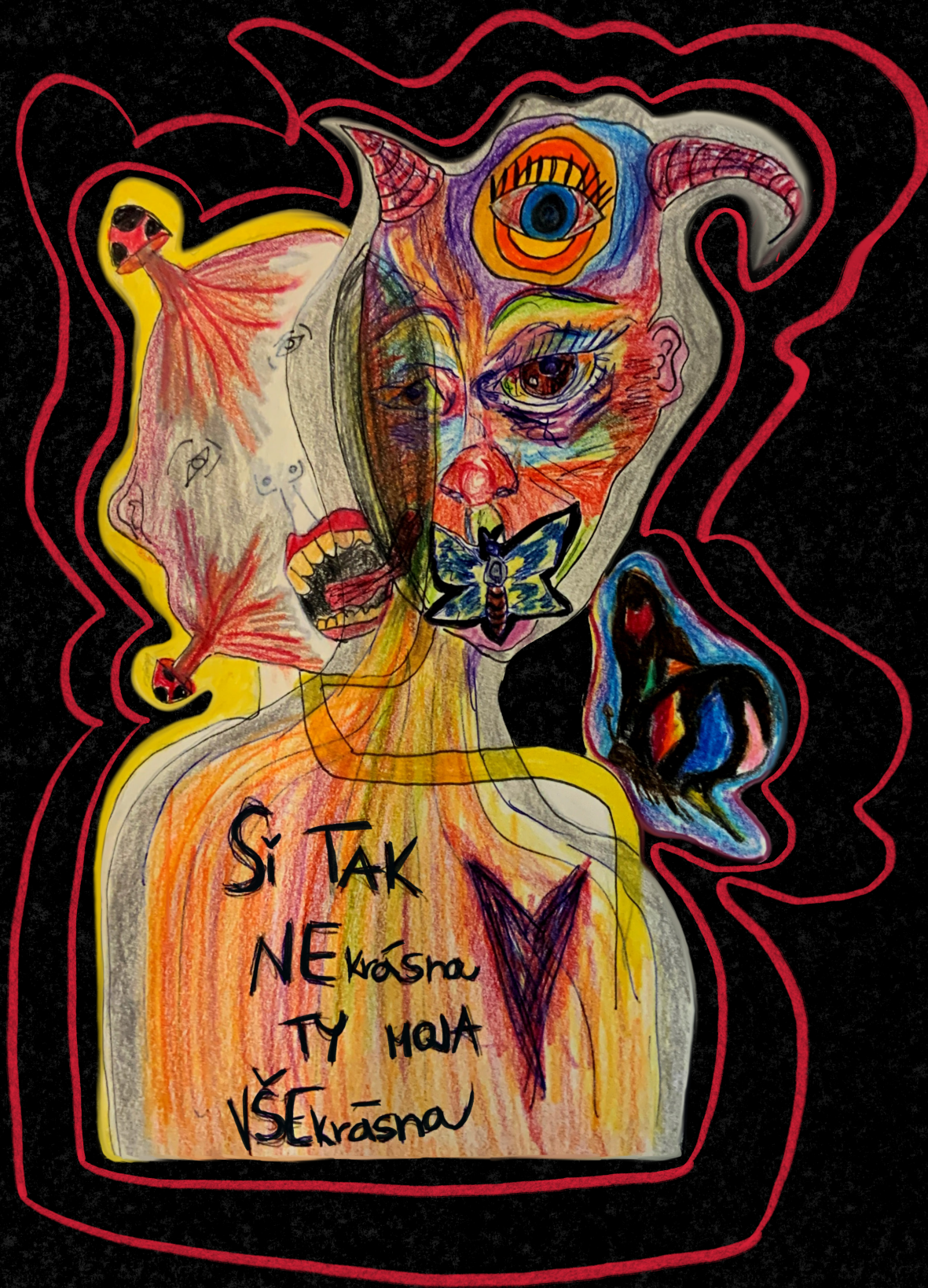
alebo genderfluid. Non-binary - sú to ľudia, ktorí sa neidentifikujú ani ako muži alebo ženy, respektíve nespádajú do spektra pohlavia. Pre rovnakú skupinu ľudí sa tiež môžu používať názvy ako genderqueer alebo gender nonconforming. Genderfluid - ak si toto pomenovanie preložíme do slovenčiny, znelo by: rodovo tekutý, a takto podobne to aj je. Ľudia, ktorí sa identifikujú ako genderfluid, nemajú ustálenú rodovú identitu, a teda sa v priebehu času môže meniť medzi masculine (mužskou) alebo feminine (ženskou).

Ľuďom vo vašom okolí. Budme tolerantní a rozprávajme sa so svojimi kamarátmi, známymi alebo rodinou o LGBT+, a ak náhodou niekto s vašimi názormi nesúhlasí, pokúste sa vypočuť si danú osobu a zistiť, prečo spolu nesúhlasíte. Pretože čím viac sa bude o tejto téme rozprávať, tým tolerovanejšou sa táto spoločnosť stane a tým jednoduchší život pre členov LGBT+ bude.

A hlavne: Sexuálnu orientáciu si človek nevyberá, človek sa s ňou narodí. Spread love, not hate.

.adriana vančová

.krása nekrása

„**Žiarlim** na všetko, čo nestratí svoju krásu. Žiarlim na svoj portrét, ktorý si namaľoval. Prečo si má udržať, čo ja musím stratiť? Každá pomíňajúca chvíľa berie niečo zo mňa a pridáva čosi jemmu. Ach, keby to len mohlo byť naopak! Keby sa obraz mohol meniť a ja keby som zostal vždy taký, aký som teraz! Prečo si to namaľoval? Ten portrét sa mi jedného dňa vysmeje -hrozne vysmeje!“ Tieto osudovosťou podmienené slová venoval Dorian Gray vlastnej nesmrteľnej podobizni na obraze, spečatujúcej odvekú kľatbu posadnutosti krásou, ktorá bola tak dokonale vykreslená vo večnej knihe Portrét Doriana Graya. Fakt, že obyčajná predstava pominuteľnosti a vlastnej ohavnosti spôsobila v mladom človeku natoľko hanlivé výčitky smerované voči životu či existencii samej, poukazuje tak bolestne a skľučujúco na ľudskú bezbrannosť voči vyšším sféram.

Sme len malými zrnkami piesku na púšti nepoznaného, no krásu, skutočnú krásu sa končí tam, kde hlboké poznanie začína.

Skutočná krásu totiž nemá podobu... Čo je vlastne naozaj krásne? Niečo, čo ma prinúti cítiť? Vytvorí ideu, nepominuteľnú predstavu dokonalosti, pach spriaznenosti či vyvolá pocit, že všetky na prvý pohľad rozutekané body existencie tvoria dokonale usporiadaný celok tvarov umeleckého diela? Tolká skepsa, analytickosť ponímania sveta mi údajne nepristane a spôsobuje vrásky na čele od dlhoročného bdenia nad otázkami existencie.

Robí ma teda hlbšie menej krásnou?

Imaginácia krásy ako bytosti z mäsa a kostí mi prebehne po vnútornej strane viečok niekoľkokrát za deň. Ako by asi vyzerala? Hladili by jej dlhé hľadanie vlasy chrbát a oči kričali vyznania slov natoľko preexponované, že hocijaká symbolika básne by bola proti clivosti jej veršov obyčajnou detskou riekankou? Znel by jej hlas zamatovo

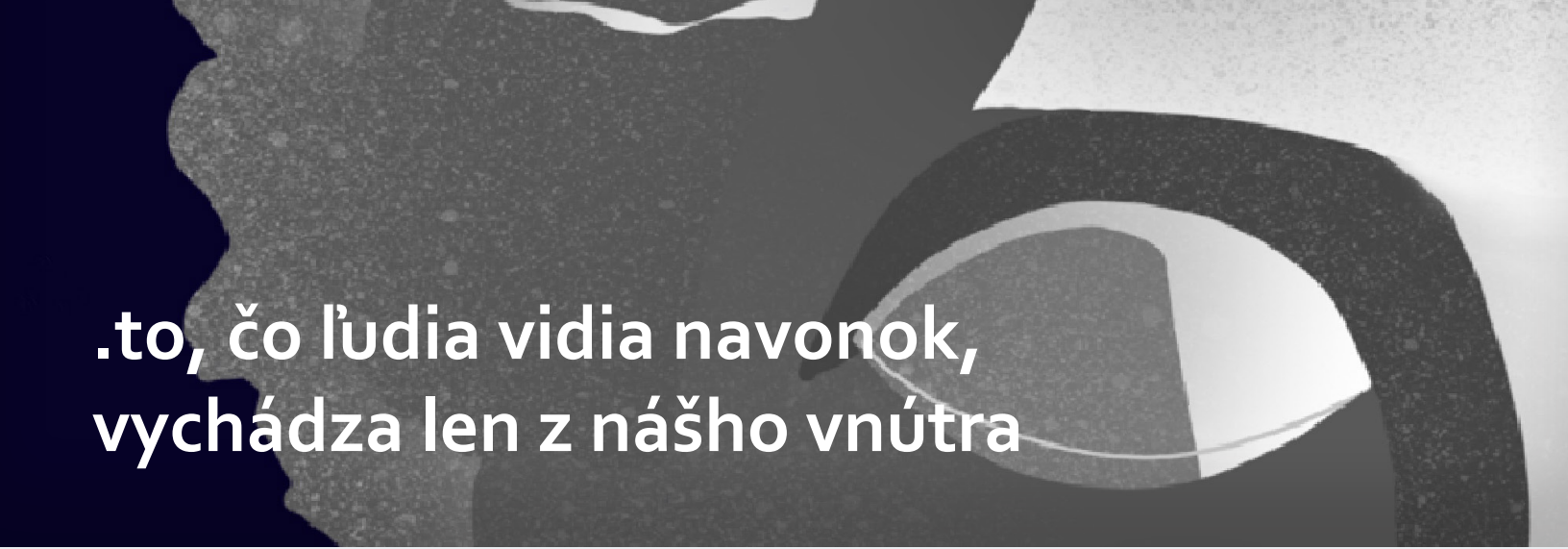
mysticko alebo by sa rozpínal v najjemnejších tóninách maznajúcej srdce? Prísaha krásy je rovnako krutá ako jej relatívnosť a práve v tom je jej najväčšia zbraň. Sme naozaj schopní definovať dokonalosť, keď s narastajúcim vekom či dokonca sekundami sa naše ponímanie krásy mení? Pekné nie je len to metafyzické, to, čo sa brídí konfekcií či autoritám. Skutočným umením krásy je nájst odpovede v škaredosti, pretože čo iné ako pôvabnosť má tú jedinečnú nádej spasiť ohyzdnosť? Krásu sa rodí všade naokolo, vchádza do nášho tela naprieč dušou a ponúka odpovede na vznik či zánik toho, na čom záleží najväčšmi. Pojem krásy je natoľko širokospektrálny, tak nesmierne ťažko zadefinovateľný, že zlá odpoveď na otázku peknoti nejestvuje.

Čo je to krásu? Obraz namaľovaný v afekte citov plodiaci explóziu. Skupina drobných slov tvoriacich srdce básne, ktoré nás prinúti spomenúť si na tú, pre naše srdce významnú ľudskú bytosť. Oči plné oblohy a srdce rozdelené medzi ľuďmi na splátky. Vôňa po daždi a svet odrážajúci sa v kalužiach kalnej vody slz uplakanej oblohy. Krásu končí aj začína tam, kde sa ju prehnane akčný ľudský mozog pokúša zadefinovať stereotypom. A práve rozmanitosť je to, čo jediné smie diktovať či určovať hranice krásy.

Pretože zadefinovať krásu znamená zničiť jej pravú podstatu.

Vytvorením poučky búrame hradby pestrofarebnosti, ktorou peknota tak nesmierne oplýva. Myslickosť je krásu. Sedem miliárd ľudí na našej planéte má vyobrazených na piedestáloch dokonalosti sedem miliárd rozličných foriem krás, ktoré najväčšmi prehovorili k ich duši a prinútili zvážiť priority nasledujúcej existencie. Prekrásne je všetko to, čo sa neustále hýbe, rozpráva príbeh či sa vzpiera času. Tak prenádherná je krásu v nekráse...

.martina kostolná

.to, čo ľudia vidia navonok, vychádza len z nášho vnútra

Tak ako vie krása pohľadiť dušu človeka, rovnako jej vie aj značne ublížiť. Krásou a jej ideálmi sme dennodenne obklopení z každého smeru. V ľudskej mysli dokáže všeobecne prijímaný koncept krásy spôsobiť nesmierny chaos, ktorý môže byť veľmi nebezpečný pre naše vnútorné prežívanie.

V dnešnej dobe je veľmi jednoduché nájsť množstvo laických názorov na túto tému, mňa však zaujímal odborný pohľad. Naša školská psychologička, PaedR. Lucia Košťálová, bola ochotná zodpovedať zopár mojich otázok, týkajúcich sa okrem iného témy krásy a jej dopadu na naše životy.

Na začiatok by som sa vás rada spýtala, ako vidíte krásu vy?

Teraz si ma vrátila do čias vysokej školy na prednášku zo všeobecnej psychológie, kde nám bolo povedané, že je to čisto subjektívne vnímanie. Nedá sa to objektivizovať. Výskumy, ktoré sú k tomu v poslednej dobe robené, ukazujú, že ideál krásy sa uberať nejakým smerom a uberať sa od toho, čo sa snažia proklamovať nejakí, povedzme, udávateľa - módní dizajnéri, kozmetické značky, predovšetkým tí, čo narábajú/pracujú so ženskou krásou a potom naozaj aj tí, čo do toho zasahujú z ostatných strán, či už sú to lekári, psychológovia atď. No ale čo ja vnímam ako krásne? Myslím si, že je to vec vkusu. Naozaj to silno súvisí s tým, aký má človek vkus.

Aký veľký je podľa vás tlak týkajúci sa fyzickej krásy kladený na plecia najmä mladých ľudí?

Myslím si, že aktuálne veľmi veľký. Vieme, že sú aj iné médiá, no teraz uvediem Instagram, lebo tam fenomén krásy najviac sledujeme. Instagram poskytol v určitej chvíli veľmi veľa filtrov, na ktoré následne naskočilo veľa známych ľudí - celebrit. Tomu to celému podľahlo aj viac ich followerov a zväčša sú to mladí ľudia (od -násť po 30 rokov). V tomto momente je to naozaj veľmi zradné. Na druhej strane mne sa napríklad páči aj myšlienka, ktorú začali niektoré módné domy realizovať, že nemajú typické modelky, ktoré majú presné fyzické miery, ale začali pozývať ženy veľakrát oslovené na ulici. Je to ničím nezasiahnutá, nedotknutá tvár dievčaťa a tam sa naozaj ukazujú tie veci, ktoré nie sú na Instagrame. Myslím, že teraz je naozaj mladý človek enormne ovplyvnený a záleží na tom, aké množstvo času trávi na rôznych sociálnych sieťach a čo si z toho dokáže vybrať on sám.

Ktorá skupina svetovej populácie pociťuje najviac túto ľarchu tlaku?

Nemyslím si, že je len jedna skupina, je ich určite viac. Úzko to súvisí aj s tým, v akých skupinách sa pohybujeme a ako je tam krása vnímaná. Keď sa bavíme o fyzickej kráse, tak je to naozaj mladý človek, u ktorého to veľmi súvisí s tým, aký je jeho sebaobraz. Je veľmi dôležité povedať, že v určitom vývinovom období sme náchylnejší na to, ako vnímame vlastné telo. Toto obdobie je veľmi kritické, sme citliví na rôzne poznámky ohľadom našej osoby, ktoré sú mnohokrát myslené úplne inak. Krása v určitom slova zmysle je podľa mňa doplnená aj značkami, akými sme obklopení. Veľakrát máme tendenciu snažiť sa podčiarknuť svoj vzhľad aj značkami či už v technike, alebo v obliekaní a to už je úplne konzum na druhú pre mňa.

Sociálne siete sú jednou alternatívou, no „beauty standards“ tu boli už dávno pred ich vznikom. Odkiaľ teda podľa vás prúdili tento nápor v minulosti?

Závisí to od toho, ako ďaleko do minulosti by sme išli. Napr. v Amerike vznikol veľmi silný trend okolo 30. rokov, keď ženy začali nosiť určitý typ účesov, začali sa veľmi podobne líčiť. Bolo to výrazne umocnené aj rozvojom kinematografie a ostatných vecí, ktoré s tým súviseli. Tam sa zrodil jeden z tých veľkých.

Ak máme podozrenie, že niekto v našom okolí možno trpí jedným zo spomínaných ochorení, ako môžeme najlepšie poskytnúť pomoc?

Vždy hovorím, že prvá laická pomoc je povedať, že vnímam, že sa s tebou niečo deje, záleží mi na tebe a som tu, aby sme to spoločne zvládli a vyhľadali odborníka, ktorý ti v tom vie pomôcť. Ani ja neviem pomôcť svojim blízkym ľuďom a je to len z toho dôvodu, že som s nimi v subjektívnom vzťahu. Vždy máme tendenciu pri našich najbližších preberať určitú časť tej práce za nich. Ale to nie je cesta, pretože ten človek potom môže opäť rýchlo spadnúť do toho istého problému. Takže preto vyhľadaj odborníka čo najskôr a povedať tomu dotýčnému, že som tu, som tu s tebou a pôjdeme spolu tou cestou.

Ako spoločnosť vníma ľudí trpiacich jedným zo spomínaných ochorení? Majú vo zvyku ich viac odsudzovať?

Možno je to spôsobené tým, kde sa pohybujem, ale aktuálne mám naozaj pocit, že sa začalo veľa rozprávať o duševnom zdraví. Čo je super, pretože sme prestali týchto ľudí tak veľmi stigmatizovať. Je dôležité a prínosné hovoriť o tom, aby sme boli v pohode a urobili maximum pre to, aby sme sa čo najrýchlejšie priblížili tomu stavu. Stále však pociťujem vo svojej práci, že mnoho ľudí dlhšie naberať odvalu zaklopať na moje dvere. Je to v podstate jedno kvôli čomu, ale stále je tu isté bremeno. Mojou úlohou nie je dať hneď diagnózu, s ktorou bude človek existovať celý život. Tak už to dnes nefunguje.

Každý z nás na sebe nájde drobnosť, s ktorou je sám veľmi nespokojný. Preto sa chcem spýtať, čo môžem ako individuálna bytosť spraviť sám/sama pre seba, aby som sa cítil/a lepšie vo vlastnej koži?

Podľa mňa neexistuje nejaká jednoznačná odpoveď. Nielen podľa mňa, ale naozaj je tomu tak. Znova je to sebaobraz, sebauvedomenie a vlastné vnímanie svojej hodnoty. Je to dlhodobý proces, ktorý začíname ani nie my sami, ale naši rodičia a ešte by sme potrebovali vygumovať niektoré vzorce správania od nich. Napr. keď si bola malá, veľakrát ti povedali: „Neplač, za toto sa naozaj neplače. Neplač, lebo nebudeš pekná.“ Alebo chalanom hovorili: „Čo sa správaš ako baba?“ Tam niekde sú tie momenty, kedy sú do nás vkladané práve tie normy správania a vzťahuje sa to k nám ako k osobnosti vo vnútri. Tam sa začína aj postoj k vlastnému telu. Čo je na mne fajn a čo na mne nie je fajn. Keď si všimneme niektorých rodičov na ulici, môžeme počuť, že svojim malých deťom vravia napr.: „Vôbec sa mi nepáčiš, keď takto plačeš, plačú len škaredé dievčatá.“ Ten dospelý človek sa snaží priblížiť svojmu dieťaťu, ale v zásade mu rozpráva aj o tom, že nie je pekné, že je niečo na ňom fyzicky škaredé. To, že sa jazykovo znižujeme na úroveň dieťaťa, ale nehovorí o tom, že by sme mali s týmto narábať tak, ako narábame. Čo vo mne tak leží a uvedomujem si to až teraz, keď som to vyštudovala a pracujem s tým, sú tie veci typu: „Páčiš sa mi, keď sa takto správaš.“ To naozaj o niečom hovorí. Vôbec nie o tom, ako vyzeráme, ale hovoríme o poslušnosti voči autorite. Potom aj to, ako sú náchylní naši rodičia dávať nám možno spätnú väzbu, ako vyzeráme. Rodič sa niekedy k tomuto vyjadruje, až keď je zhrozený. Povie k tomu ešte možno aj hanlivé slovo a to už je veľmi vyhranené. Tvrdí to zasiahne do niečoho, pretože to dievča možno v tom veku nepočulo o sebe, ako vyzerá v očiach rodiča, čo je veľmi dôležitá vec. Po tomto sa jej už veľmi ťažko nadväzuje na to, ako sama vyzerá, keď dostáva takúto spätnú väzbu. Treba sa naozaj vrátiť k rodičom a keď sa nedá vrátiť k rodičom, tak je to presne o tom uvedomovať si, ako sa prejavujeme. To, čo ľudia vidia navonok, vychádza len z nášho vnútra. Je to naozaj o tom, že si usmiata, si v pohode a dokážeš sa zasmiať. To, čo je okolo teba, je to, čo presakuje. Aj ja stále hovorím, že krása ide zvnútra. Mnohokrát ľudia hovoria, že ten človek sa až tak rozžiari. Nikoho už potom nezaujímá to fyzické - či máš tmavé vlasy alebo svetlé, ale že si rozžiarená. Pochopila, že im je s tebou fajn a to potom výrazne vplýva aj na teba. Tak by som to sformulovala. Bolo by skvelé, keby sa aj mladí ľudia viac týmto témam venovali, aby mali zdravé vzťahy aj sami so sebou a investovali do toho.

.tereza kadlečíková

Čo je pre teba krásna?

Tatiana Gurínová - Pre mňa pojem krásna znamená čaro osobnosti. Nie nadarmo sa hovorí, že vonkajšia krásna pominie, ale vnútorná zostáva.

Martina Kostolná - Plne definovať krásu znamená ohraničiť jej možnosti a čo sa nedá vymedziť, je automaticky nekonečné. Preto je pre mňa krásna nekonečno - vôňa čerstvo pomletej kávy, splynutie farieb na obraze, verše nasiaknuté láskou... krásna sa dá veľmi náročne pomenovať len slovami.

Izabela Žilková - Krásna je ťažko definovateľná. Najmä preto, že ju každý vnímame inak. A to je asi krásna pre mňa - že sme každý iný. Každý vnímame esencie života rozdielne. Tie naše malé odlišnosti a rozdiely to je to, čo je na nás krásne..

Alec Borový - Pred 2 rokmi, keď som navštívil Egypt, som v jednej malej osade na hranici so Saharou, stretol beduína a ukazoval mu svoje fotografie. Ako si ich prezeral, sa zastavil pri fotografii botanickej záhrady Keukenhof v Holandsku a povedal: "Aká nádherná oáza!". Kým on žil celý život na púšti a považoval za krásne naše "oázy", tak ja, čo celý život žijem v tejto "oáze" som považoval za krásne tú jeho čistú, nekonečnú a vyprahnutú púšť... To je základ krásy, každý ju vnímame rozdielne, aj podľa toho, kde vyrastáme.

Sebastián Lukáš Šedo - Pre mňa je krásna všetko to, čo vidím okolo seba. Príroda, ľudia, svet ako taký, politika, história. Každá z týchto vecí je krásna sama o sebe. Jednoducho, krásna je pre mňa ťažko definovateľná..

Natália Šašinková - Krásna je niečo, čo s otvorenými očami nikdy neuvidíme alebo nepocítíme.

Terézia Kadlečíková - Definovať krásu je nemožné. Každou bytosťou je vnímaná inak. Páči sa mi na nej jej nekonečná prítomnosť. Aj v najvšednejších chvíľach má bystré oko možnosť spozorovať ju. Ani enormná ohavnosť nie je schopná usmrtiť tú štipku krásy. Preto všetko vôkol nás je svojím spôsobom krásne. Krásne môže byť to, čo vnímame zmyslami, no aj to čo už zmysly nie sú schopné zachytiť. Od tancujúcich farieb sveta, cez spanilé melodické slová, až po nehynúce spomienky skutočnej či vysnenej reality. Všade je krása, treba ju len nenechať nepovšimnúť.

Alexandra Vicenová - Krása je sledovať, ako si niekto uvedomuje svoju krásu, vidí ju všade okolo seba a v sebe. Je to tanec so zavretými očami..

Adriana Marjánková - Pre mňa je krása aj tá maličkosť, keď sa nadýchneš a len vnímaš okolie. Keď zabudneš na problémy okolitého sveta a jednoducho si, a na moment si uvedomíš, že si súčasťou väčšieho celku.

Adriana Vančová - Krása je pre mňa všetko, čo nejakým spôsobom prinúti človeka byť šťastným.

Sofia Anna Šedová - Krása je niečo/niekoľko, čo/kto v nás vyvoláva pocit absolútneho šťastia. Je to TO, vďaka čomu neplesá iba oko, ale hlavne srdce.

Sofia Šuranská - Krása je pre mňa prítomnosť, okamih, v ktorom sa nachádzame, pretože máme v ňom možnosť vytvoriť niečo krásne, ale rovnako aj niečo krásne vidieť alebo zažiť. Krása je prítomná pre mňa tu a teraz.

Aneta Gospičová - Krása je pre mňa ako sínusoida. Je nekonečná, ale v každom bode v ktorom sa nachádza je jedinečná. Je to niečo, čo sa nachádza všade aj bez toho, aby sme si to našimi vysokými egami všimli.

Viktor Poláček - Krása znamená pre každého niečo iné. Pre mňa je to niečo prirodzené, niečo, čo sa nemusí pretvarovať. Niekoľko, kto je prirodzený, skutočný, môžeme vidieť jeho skutočné "ja" nie to, čo je hlboko skryté v pretvárkach a maskách.... Stay real.

Nikola Kurincová - Krása je všade okolo nás. Každý máme rozdielne preferencie a vnímame krásu inak. Ja osobne odlišujem vnútornú a vonkajšiu krásu. Vonkajšia krása predstavuje niečo vládne a príťažlivé pre moje oko. Vnútorná krása má však pre mňa väčšiu hodnotu. Je ňou pretkaný charakter a predstavuje čistú prirodzenosť. Krása celkovo dokáže zahriať pri srdci, pohnúť s emóciami a naskytnúť iné pohľady.

.vlastná tvorba

.foto: alec

Zuzanka Fazul'ovie

Zuzanka Fazul'ovie: potvora, žubrienka.
Ubije mater, ktorá horko zaplače, v kútik sa utúliac.
Zapne si počítač, prečíta Faceboook. Zabudne na bitku.
Fazuľa však zas potvora: "Kde's bola, nevera ? Zas na rande?"
„Vonku, len s kamoškami..."
„ A účtenka z večere prečo, há!?"
„ To som bola s kamoškami."
„ Ja tebe dám ty hnusná nevera!"
Vezme kabelku, ubije mater.
„ Joj!...Poviem frajerovi!"
Frajer však zľakaný, pošle Fazuli len list: „Odchádzame do mesta.
Opováž sa prísť!"
Fazuľa len šťastná je: „Konečne pokoja! Môžem si priviesť frajera!"
. m. mališka, terciá

O vzdialenosti

Cesta z bodu A do bodu B je dláždená transcendentnom.
Premenná
je vzdialenosť teba a mňa,
necitu manželského páru zdieľajúceho lôžko nevery,
či myšlienka bez myšlienky.
Desím sa aj krátkych pasáží,
ktorým som oddaná sama vo svojej neúprosnej nahote.
Otvorenie novej plechovky kávy.
Pociť hladu.
Vôňa parfumu, ktorý môj mozog nemal už nikdy inhalovať.
Neistota v istote.
Neobrúsená pravda, ktorej sa nikto na názor nepýtal,
no ona sa rada prejavuje aj bez vyzvania. Je totiž zarytá
extrovertka
a niektorí ju dokonca prezývajú sadistkou.
Každý deň stratení na cestách prvej triedy
s myšlienkou, že sa stále dá vrátiť k včerajšku
a nenechať čas len tak neúprosne kropiť peroxidom ľud-
ské hlavy.
Vzdialenosť tak širokospektrálna ako morálnosť,
tak prehnane cudzoložná.
Z popraskaného stropu mi pršia slzy do šálky
a záručná doba vypršala skôr, ako bol môj svet vyko-
nštruovaný imagináciou ľahkovážnosti.
Vzdialenosť teba a mňa.
A čo si mu povedala vtedy,
keď na teba namieril kuchynský nôž,
ešte stále zapáchajúci mŕtvolnom?
Vtedy si zabudla na všetky Pytagorove vety,
neúprosné rovnice matematickej krutosti
a aj mierka mapy ti bola razom systematicky cudzia.
Vzdialenosť agresie a lásky...
zanedbateľná.
Vieš, čo utvára to nepoznatelno medzi bodmi A a B?
Ničota.
A ani v nej sa priamky našich existencií nikdy nepretnú...
.martina

.alec

.literárny kežmarok

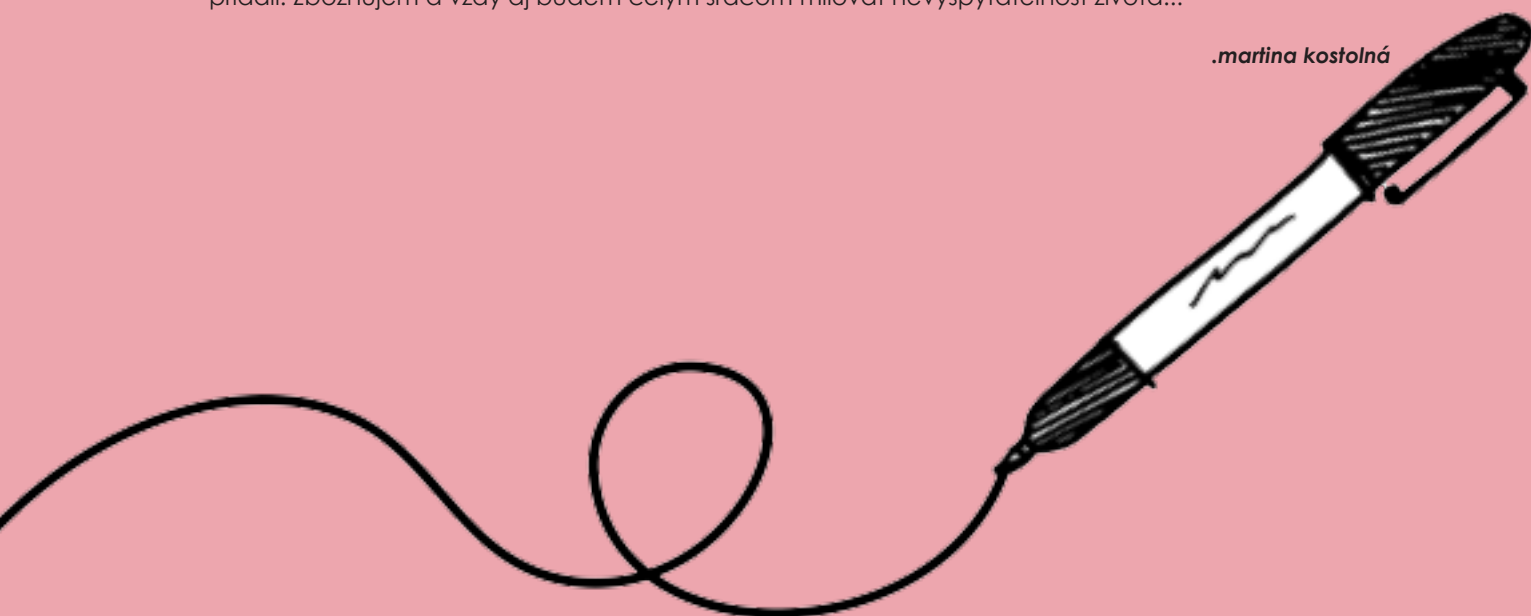
Život a naša celková existencia je tvorená paralelnými farbistými čiarami, ktoré sa na polcestách bytia pretínajú s inými, a tak tvoria príbehy, ktoré sú z času na čas až tragikomicky úsmevné.

Neviem, či ide o istú formu karmy z minulého života, alebo len moja chaotická energia zas a raz zahrala na city osudu, no samozrejme, ani táto na prvý pohľad príjemná či esteticky obohacujúca skúsenosť neprebehla tak hladko a plynule, ako sa môže na prvý pohľad zdať. Už len holý fakt, že po nájdení si emailu s mojím menom na listine ocenených, som musela hodnú chvíľu zvažovať, o aké poviedky vôbec šlo, bol viac než tragikomický. A v podobnom grotesknom duchu sa uberala celá cesta do Kežmarku.

Spoločníkom mi bola moja vlastná teta, ktorú väčšina ľudí pozná pod pomenovaním pani učiteľka Beznáková, no hneď bolo našim pokrvným príbuzným jasné, že keď spolu pošle škola na výlet dve najviac chaotické články z celej našej rodiny, bude viac než otázne, či sa vrátia v rovnakom zložení alebo stave duše. Spoločný čas strávený mimo domu sme prežili v opojení literatúry, pôžitku zo skvelého jedla či rozoberaním rodinných anamnéz, ktoré vydesili či pobavili náhodných okoloidúcich.

Mala som možnosť sa zoči-voči stretnúť s fascinujúcou autorkou Monikou Kompaníkovou, ktorá ma svojou kúzelnou energiou nesmierne očarila, či skvelým Danielom Hevierom a jeho žartíkmi, ako aj ponosovaním sa na vlastnú rodinu, ktorá ho odmietla pustiť na vyhodnotenie práve pre zlú pandemickú situáciu. Domov som si odniesla cenné rady od poroty či vyššie uvedených spisovateľov spolu s kúzelnými zážitkami nasiaknutými smiechom. Niektoré apokalyptické okolnosti obohacujúce našu cestu prériami východu na naše šťastie nie sú veľmi publikovateľné, no verím, že celkovému pocitu zadosťučinenia len pridali. Zbožňujem a vždy aj budem celým srdcom milovať nevyspytateľnosť života...

.martina kostolná

.rodná krajina navždy vo mne

Narodili sa alebo vyrastali v zahraničí. Každý z nich si v sebe nesie výnimočnú skúsenosť s odlišným kultúrnym prostredím. Kanada, Holandsko, Južná Kórea. Zaujímalo nás, ako sa v nich rodná krajina zrkadlí.

V akej krajine si žila a prečo?

Pochádzam z Holandska, presne z mesta Leiderdorp. Žila som tam jeden rok. Následne sme sa viackrát sfahovali, až sme skončili na Slovensku, odkiaľ je moja mama.

Ako často sa vraciaš do tejto krajiny a čo pre teba znamená?

Moje nevlastné sestry bývajú v Amsterdame. Navštevujem ich cca 1-krát za rok. Je úžasné tam byť. Ten pocit neviem poriadne vysvetliť, ale je to môj druhý domov, aj keď to tam poriadne nepoznám a neviem ani po holandsky. Je veľa dôvodov, prečo som „iba“ Slovenka. Veď som sa tam len narodila. Začínam to tak brať aj ja. Uvedomujem si, že jediné, čo mám s Holandskom spoločné, sú moje sestry, otec a pár známych, ale je mi naprieč tomu veľmi cenné. Nespájajú sa mi s ním žiadne zlé spomienky, čo tiež robí svoje. Najviac mám na ňom rada more, mušličky, stály úsmev na tvári a k tomu syr.

Čo sa ti na tejto krajine páči a naopak, čo by si v nej zmenila?

Na Holandsku sa mi páči to, že väčšina ľudí sa vecami extra netrápi, radi si užívajú, stretávajú sa v reštauráciách, ktoré sú hlavne večer preplnené. Venujú sa športom. Všetky tri sme hrávali pozemný hokej, ktorý je v Holandsku národný šport, preto je tam na inej úrovni. Ľudia v Holandsku sa navzájom rešpektujú, čo beriem ako veľký pokrok oproti niektorým iným krajinám. Podporujú rovnoprávnosť všetkých rás, pohlaví, náboženstiev. U nich sa každý cíti vítaný. Je to multikultúrny štát. Je úzko spätý s okolitými krajinami a je pre nich povinnosťou, aby všetci mali rovnaké práva a možnosti na prácu, bývanie či manželstvo. Samozrejme, nie všetci sú toho názoru, ale stále je to tam pokrokovejšie. Ľudia sú tam viac-menej neza komplexovaní. Ďalším veľkým plusom sú bicykle. Všetci vieme, že sú tam tým najdôležitejším dopravným prostriedkom. Viacposchodové parkoviská určené len pre bicykle. Cyklisti tam majú vlastné semafore aj kruhové objazdy. Vždy má prednosť cyklista. Osobne milujem more, takže práve to mám na Holandsku najradšej. Veľa ľudí tam surfuje. Vždy keď som tam, si dám Kibbeling, typické holandské pouličné jedlo. Je to vysmázaný white cod /ryba/ s cesnakovou omáčkou. Znakom Holandska sú kvety. V Aalsmeere je ich najväčšia burza. Nachádza sa tu aj najväčší kvetinový park v Európe s názvom Keukenhof. Je otvorený pre návštevníkov len počas ôsmich týždňov v roku. Každoročne sa tam zasadí cez 7 miliónov cibulovín. Je to prenádherne miesto.

Jediné, čo by som zmenila, je väčšia motivácia pre recyklovanie. Bohužiaľ, nie každý recykluje. Najmä preto, že mestá nemajú dostatočne zabezpečený odvoz odpadu. Zberné dvory sú dobre zriadené, no je náročné všetok ten odpad odvázať na bicykli.

Ak by si mala porovnať Slovensko s danou krajinou, aké má Slovensko oproti nej pozitíva a negatíva?

Slovensko má krásne hory určené predovšetkým na turistiku, horskú cyklistiku a lyžovanie. Menej tu fúka a nie sú tu časté prehánky. Teploty cez zimu sú nižšie a cez leto naopak vyššie ako v Holandsku. Medzi negatíva by som zaradila konzervatívnosť väčšiny obyvateľstva, kvôli ktorej búrame všetky vízie na moderný svet bez predsudkov. Mnohí ľudia nespoznávajú iné kultúry, v dôsledku čoho sa boja inakosti. Napríklad na Slovensku je aj pohľad na eutanáziu odlišný ako v Holandsku. Taktiež máme medzery v jazykoch. Ľudia v Holandsku sú jazykovo zdatnejší, každý tam vie dobre anglicky a vie sa ako tak dorozumieť v nemčine a francúzštine. Môže to byť spôsobené aj tým, že sa tam filmy nedabujú, zostávajú v originálnom jazyku s holandskými titulkami. Máme tu menej spôsobov ako získať zelenú energiu. Počet cyklistických trás je nízky. Aj preto mnoho ľudí nepoužíva bicykel ako prostriedok do školy či roboty.

Aké je tvoje obľúbené slovo v jazyku krajiny, v ktorej si žila, a aký má toto slovo význam?

Holandský jazyk neovládam, preto nemám obľúbené slovo. Ale moje sestry vymysleli slovo, ktoré neexistuje. Je to také naše vlastné: van Brechtjes, čo je zdobnenina nás troch. Zdobneniny sa v holandčine tvoria koncovkou -tjes.

V akej krajine si žila a prečo?

Žila som v Kanade, v meste Vancouver, kde žijú skoro 2 milióny ľudí. Obaja moji rodičia sú Slováci, ktorí chceli študovať angličtinu a najlepšie im vyšla Kanada. Tam sa stretli, a tak sa im tam zapáčilo, že sa rozhodli zostať. No a neskôr som sa narodila ja. Kým som bola malá, chodili sme na Slovensko dosť často. Mám tu všetkých starých rodičov, bratrancov, sesternice, strýkov, tety. Keď som však začala chodiť do školy, vracali sme sa už len v lete cez školské prázdniny. Na Slovensko sme sa presťahovali, keď som mala nastúpiť do 4. triedy.

Ako často sa vraciaš do tejto krajiny a čo pre teba znamená?

Tak ako sme sa predtým vracali na Slovensko v lete, teraz chodím cez letné prázdniny naopak do Kanady. Vraciam sa tam veľmi rada, je to predsa moja rodná krajina! Mám tam stále veľmi dobré kamarátky, s ktorými si každé leto plánujeme "playdates" a "sleepovers". Keďže mám dvojité občianstvo, obe krajiny - Kanadu aj Slovensko mám rovnako rada. Aj keď mám niekedy problém rozhodnúť sa, komu fandiť počas hokejového zápasu Kanada - SVK!

Čo sa ti na tejto krajine páči a naopak, čo by si v nej zmenila?

Ak by si mala porovnať Slovensko s danou krajinou, aké má Slovensko oproti nej pozitíva a negatíva? Kanada má veľmi peknú prírodu, v okolí Vancouveru sú krásne "ihličnaté dažďové lesy", kde veľa ľudí chodí na túry alebo kempovať. Vancouver má ale aj oceán a krásne pláže, aj keď voda je často príliš studená na plávanie. V okolí je kopec ostrovov, kam sa dá chodiť na výlety a pozorovať veľryby a kosatky. Na jar môžete pokojne tráviť ráno lyžovaním na miestnych kopcoch a zvyšok dňa potom vylihovať na pláži, čo je super. Mojm oblúbeným jedlom sú kanadské palacinky s javorovým sirupom, ktoré sú akýmsi národným jedlom Kanadanov. Na škole sa mi páčilo, že vyučovanie začínalo neskôr (o 9-tej), ale zase končilo až o tretej poobede. Počas vyučovania sme mali len 2 prestávky - na desiatu a na obed - cez obe prestávky nás púšťali von. Väčšina škôl, vrátane mojej, mala obrovský školský dvor alebo park s viacerými futbalovými a basketbalovými ihriskami. Bolo to lepšie ako zostávať vnútri. Von sme museli ísť za každého počasia okrem dňa, kedy vonku lialo alebo padali krúpy! Na hodinách sme trávili viac času diskutovaním a robením rôznych projektov a ich prezentovaním. Na mojej škole sme nemali žiadne knižky a nedostávali sme ani poznámky, ak niekto niečo vyvedol, potrestaný bol extra prácou na doma alebo si po vyučovaní posedel niekoľko hodín v riaditeľni, alebo dostal "suspension" - zákaz chodenia do školy na 1 a viac dní. Ak išlo o veľmi závažný priestupok, mohol vás riaditeľ vylúčiť zo školy úplne. A ešte vôbec nefungovalo podvádžanie a faháky, ak by vás učiteľ prichytil, vylúčeniu zo školy by ste sa nevyhli. Jedna vec, ktorá mi na škole asi najviac vadila bolo, že vždy na začiatku školského roka sa vytvárali nové triedy - teda ak boli napríklad 3 triedy piatakov, na začiatku 6. triedy boli žiaci poprehadzovaní medzi triedami, mohlo sa tak stať, že ak ste predchádzajúci školský rok mali v triede niekoľko kamarátov, ocitli ste sa zrazu na rok v triede, kde nebol ani jeden z nich. Výhodou ale zase bolo, že ak sa v triede vytvorila nie veľmi dobrá skupina detí, rok sa to dalo vydržať a ďalší školský rok ich rozhodili do iných tried. Čo sa mi v Kanade veľmi páči je, že ľudia sú navzájom veľmi zdvorilí a milí (slovíčko "sorry" používajú asi v každej vete) a stále sa jeden na druhého usmievajú (aj tety predavačky v obchode!). Škoda, že sa táto vlastnosť nedá dajako preniesť aj na niektorých ľudí tu na Slovensku. A ešte jedna vec, ktorá je pre Kanadu typická - žije tam obrovská zmes ľudí z rôznych krajín sveta a všetci sa zároveň považujú aj za Kanadanov. V mojej triede nás bolo 24 žiakov a každý mal aspoň jedného rodiča alebo aspoň starého rodiča, ktorý sa narodil v inej krajine ako v Kanade. Teraz bývame v dedinke Horné Srnie, takže je to úplne iné ako v meste Vancouver s polovicou obyvateľstva Slovenska. Ale nie je to zlé.

Aké je tvoje oblúbené slovo v jazyku krajiny, v ktorej si žila, a aký má toto slovo význam?

Fluffy = mäkkučký, huňatý, načechraný - je to také "cute" slovo.

.junha lim

V akej krajine si žil/a a prečo?

Žil som v Južnej Kórei, ktorá je mojou rodnou krajinou, a ktorá bola mojim domovom 10 rokov.

Ako často sa vraciaš do tejto krajiny a čo pre teba znamená?

Navštevujem Južnú Kóreu raz do roka a rád ju navštevujem, pretože som v nej žil a vyrastal.

Čo sa ti na tejto krajine páči a naopak, čo by si v nej zmenil?

Stredoškoláci v Južnej Kórei majú 16 vyučovacích hodín denne. V priemere študent začína vyučovanie o ôsmej ráno a končí okolo desiatej večer. Každý sa chce dostať na dobrú vysokú školu a konkurencia je často veľmi veľká. Podľa môjho názoru tento vzdelávací systém prináša študentom veľa stresu. Myslím si, že by bolo dobré znížiť počet vyučovacích hodín na 7-8 hodín denne ako na Slovensku.

Ak by si mal porovnať Slovensko s danou krajinou, aké má Slovensko oproti nej pozitíva a negatíva?

Slovensko má pozitívum v tom, že sa dá ľahko ísť do inej krajiny a negatívom je asi zdravotníctvo. Napríklad, raz som čakal u doktora 12 hodín.

Aké je tvoje obľúbené slovo v jazyku krajiny, v ktorej si žil, a aký má toto slovo význam?

모두다

[moduda] - všetci spolu

.južná kórea

Žijeme v dobe, kedy sa všetko mení z minúty na minútu a situácia vo svete je nevyspytateľná. Zakladanie nových študentských spoločností a firiem je ťažšie ako doposiaľ, no my sme sa do toho vrhli plní nádeje a optimizmu s tým, že vám chceme priniesť to najlepšie, čo dokážeme. Našu cestu sme začali výhrou v programe JA Citi International Innovation Camp, kde sme boli ocenení za zvládnutie výzvy, ktorá sa týkala dištančného vzdelávania. Predajom akcií sme zistili, akých skvelých akcionárov máme a to nám dodalo nádej rozbiehať sa v našom podnikaní. Skvelých nápadov bolo veľa, no, po ankete sme si vybrali ten najžiadanejší, a to Gypel Merch. To, samozrejme, nie je všetko, čo od nás môžete očakávať. V blízkej dobe na vás čaká mnoho prekvapení.

Svoju kampaň rozbiehame na našom instagramovom účte [anow.company](https://www.instagram.com/anow.company), kde sa dozviete o všetkých novinkách.

Dúfam, že ste rovnako nadšení a plní očakávaní ako my.

.karolína koleková, hovorca anow

.posledná bodka za
študentskou firmou
cho.company

Milí čitatelia! S novým školským rokom prichádza aj nová študentská firma, ktorá svojím pôsobením bude spriemňovať naše všedné dni. Čo to však znamená pre cho.company? Nuž, ako študentskej firme pod záštitou Junior Achievement Slovensko nám už odzvonilo. O našich činnostiach sme vás pravidelne informovali počas celého roka, no teraz je čas pozrieť sa udalosti posledných mesiacov. Poďme spoločne na to!

Snáď ani netreba vysvetľovať, že pandémie a opatrenia s ňou súvisiace značne ovplyvnili chod celej cho.company. Predsa len tá najväčšia akcia celého roka – Veľtrh podnikateľských talentov, na ktorý sme sa usilovne pripravovali a konečne mohli všetkým súperom, porotcom a širokej verejnosti ukázať, čo všetko sa nám v rámci cho.company podarilo dosiahnuť, bola napokon zrušená. Bežne sa Veľtrh podnikateľských talentov koná v obchodnom centre v Bratislave, kde firmy prezentujú svoju podnikateľskú činnosť pred odbornou porotou a svoje produkty dokonca predávajú verejnosti. Tentokrát sa táto akcia, ako mnoho iných, presunula do online prostredia. Počas tohto dňa manažment cho.company absolvoval 4 rozhovory s porotami, ktorých úlohou bolo z 13 prihlásených firiem vybrať tie najlepšie. Dodnes s úsmevom na tvári spomíname na menšie technické problémy, ako nefungujúci mikrofón či samotný internet, ktoré nám naše rozhovory v istej miere skomplikovali, avšak tú radosť a eufóriu, ktoré prišli pri vyhlasovaní výsledkov, slovami popísať ani nevieme. Podarilo sa nám umiestniť vo všetkých 5 súťažných kategóriách! Získali sme dve 1. miesta v kategóriách Avion Marketingová prezentácia a Accace Výročná správa, dve 2. miesta v kategóriách AT&T Manažerský tím a Citi Finančné riadenie a napokon 3. miesto v kategórii S&T Produkt študentskej firmy. Tie najlepšie firmy by sa mali následne zúčastniť súťaže Company of the Year, ktorá sa však v online podobe konala ešte v júni a obsadili sme 3. miesto.

Drahí čitatelia, podporovatelia našej firmy, je načase poďakovať sa za vašu pomoc a podporu. Ako si mnoho podnikateľov uvedomuje, koniec-koncov celé podnikanie začína a končí, rastie a padá práve na vzťahu so zákazníkmi. Ako nám bolo už od samého začiatku prízvukované – cieľom nie je produkt predať, ale presvedčiť zákazníka, aby sa k nám vrátil. Ďakujeme vám za každý nákup čokô, ale i vaše milé slovo či pochvalu. Boli ste našou motiváciou zlepšovať sa!

A čo treba odkázať novej firme? Nebojte sa a riskujte, pretože buď uspejete, alebo sa niečo nové naučíte. Čaro študentskej firmy spočíva práve v možnosti nahliadnuť do sveta podnikania už počas strednej školy a získať skúsenosti do budúcnosti. Príležitosť máte, je len na vás, ako veľa z nej vyťažíte. Držíme vám palce!

Bodka za touto vetou predstavuje i bodku za celou cho.company, a tak sa s vami lúčime veriac, že na nás budete spomínať len v tom najlepšom.

.dominika begáňová

.aj novinár je len človek

Marek Vagovič je investigatívny novinár a šéf investigatívneho tímu Aktuality.sk. Študoval históriu na Trnavskej univerzite v Trnave. S investigatívou začal už ako 26-ročný. Pred vstupom do Aktuality pracoval v denníku SME, v Pravde, v týždenníku .týždeň či v Domine fórum, kde v roku 2002 uverejnil svoj prvý článok. Bol pätnásťkrát nominovaný na Novinársku cenu Nadácie otvorenej spoločnosti a sedemkrát ju vyhral. V roku 2018 spolu s ďalšími novinármi získal cenu Biela vrana. V roku 2016 vydal svoju prvú knihu Vlastnou hlavou: Ako predal Fico krajinu oligarchom a v roku 2018 knihu Umlčaní: Príbeh Jána Kuciaka a Marty Kušnírove. Naše gymnázium navštívil v decembri minulého roku, kedy spolu s našimi študentmi debatoval na rôzne témy. Po zaujímavej diskusii sa nám podarilo krátko interview.

Posunulo sa Slovensko k lepšiemu od vraždy v roku 2018?

Určite tie minuloročné protesty. Za slušné Slovensko ukázali, že ľudia už nie sú ľahostajní voči tomu, čo sa okolo nás deje. Vražda bola takým bodom. Dúfam, že to neostane len o protestoch na námestiach, ale že sa to prejaví aj v parlamentných voľbách, a že konečne príde k zmene.

V dnešnej dobe je pre mnohých ľudí problém dôverovať médiám. Ako zistíte, či ide o dezinformačné médium alebo dôveryhodnú stránku?

V prvom rade treba pozerať na to, či je článok podpísaný a či vychádza z relevantných zdrojov, ktoré sa dajú dohľadať či už na internete, alebo inou formou, či sa odvolávajú na nejaké konkrétne listiny, svedectvá dôveryhodných ľudí, či je tam nejaká zvuková nahrávka, prípadne video. Ak tieto atribúty článok nespĺňa, tak často je to len tak „z brucha vycucaná“ informácia. Samozrejme, že tam bude aj odvolávanie sa na články iných médií, ale musí to byť podložené niečím, čo si vie každý za pár sekúnd overiť.

Čoho by sa mal začínajúci novinár varovať?

Samozrejme, základ je dôsledné overovanie faktov. Určite by mal byť odvážny, mal by klásť relevantné otázky, vyžadovať odpovede, dosledovať prípad až do konca, byť trpezlivý, keď to nevedie hneď k nejakým politickým alebo trestnoprávnym dôsledkom. Samozrejme, byť pokorný, nepodľahnúť pýche a naozaj robiť všetko, najmä pre verejný záujem.

Aký je rozdiel v písaní článkov a v písaní komentárov?

Článok, kauza, spravodajstvo je založené najmä na overiteľných faktoch a komentár analyzuje tie fakty v širších súvislostiach. Autor komentára má väč-

šiu slobodu v hodnotení faktov, ale nesmie si proste vymýšľať, musia mať tie jeho hypotézy a závery nejaký reálny základ, hoci je tam prípustná autorská licencia, voľnejšie písanie textu. Hlavne je tam jeho názor. To je hlavný rozdiel oproti tomu článku, spravodajstvu, ktoré má byť striktné, na faktoch postavené, nemali by tam byť žiadne hodnotiace úsudky.

V čom sa líši práca investigatívneho novinára od iného novinára?

Je to dosť podobné, lebo aj ten klasický novinár musí zisťovať nejaké informácie, fakty a overovať ich. Rozdiel je možno v tom, že máme na to viac času, môžeme ísť viac do hĺbky, môžeme prestížnejšie odkrývať to pozadie. Toto je asi taký základný rozdiel, že ideme oveľa ďalej, máme na to väčší priestor, viac času. Aj tie zistenia môžu byť napokon oveľa silnejšie. V tom dennom spravodajstve nie je veľa času, musíte ísť s tým rýchlo von, čiže denné spravodajstvo pracuje s takými jednoduchšími vecami a zisteniami, ktoré vie dať rýchlo von, ale metódy sú rovnaké. Overovať treba vždy.

Aké úlohy má šéf investigatívneho tímu?

Primárne sa vždy stretneme v pondelok, povieme si, kto pracuje na akých témach, vyhodnotíme si, či je to zaujímavé a aké máme k tomu podklady, či je to vo verejnom záujme, či sa oplatí venovať viac času tomuto typu témy a potom na tom priebežne pracujú, odovzdajú mi texty a potom editujem. Čiže kontrolujem, či sedia fakty, štylistiku, ako je to napísané, pracujeme s titulkom, s úvodom textu, nejakými infografikami a vlastne dávam tomu článku definičnú podobu.

Ako by sa dala zvýšiť politická gramotnosť na Slovensku najmä u mladých?

Jednak čítaním štandardných médií a toho, čo sa deje u nás, jednak ignorovaním tých konšpiračných, sledovaním politických diskusií, aj čítaním kníh (nie-

len) s politickou tematikou, s históriou, s filozofiou, aby sme sa vedeli poučiť z toho, čo sa stalo a nerobili rovnaké chyby ako v minulosti. A naozaj primárne denne aspoň pár minút venovať tomu, čo sa u nás deje, pozrieť si nejaké správy, komentáre, rozhovory v štandardných médiách. Jednoducho byť v obraze.

Aký je to pocit rozprávať sa s človekom, ktorý niečo spáchal? Napr. trestný čin.

Je to ťažké sa odosobniť, mať odstup a zachovať si takú elementárnu mieru profesionality. Nie vždy sa to podarí. Najmä po vražde nastalo veľa vyhrotených situácií, kedy aj novinári reagovali emočnejšie, ako je to obvyklé, ale nemyslím si, že to bola chyba, lebo tá situácia nie je štandardná. Za normálnych okolností by sme si mali vždy udržať odstup, ale keď zabijú jedného z nás, tak tam miera subjektivity je podľa mňa príliš, pokiaľ neprekračuje nejakú hranicu. Aj novinár je len človek a nie vždy sa dokáže úplne odosobniť.

Ako rodičia Jána Kuciaka a Marty Kušnírovej vnímajú situáciu, ktorá sa momentálne odohráva?

Pani Kušnírová je bojovo naladená, ona sa naozaj tým svojim spôsobom snaží vykričať do sveta, čo sa stalo a neustále pranierovať tých, ktorí sú za to zodpovední, čo je podľa mňa úplne normálne. Veľa ľudí by postupovalo úplne identickým spôsobom a je dobré, že zaznieva stále ten jej hlas ako taký výkričník: Že pozor síce sa tá vražda vyšetrila, aj ide na súd, ale stále sú v politike ľudia, ktorí sú minimálne za ňu (pozn. red. vraždu) politicky zodpovední. Potom je tu rodina Jána Kuciaka, jeho mama, otec, ktorí sa na to trochu iným spôsobom pozerajú, ale aj oni sú rovnako kritickí k tomu, čo sa deje, len možno že sú menej viditeľní navonok, ale iným spôsobom hovoria to, čo pani Kušnírová, že treba potrestať všetkých, ktorí dopustili ten stav, že na Slovensku bol zavraždený **novinár**.

MAREK VAGOVÍČ

VLASTNOU HLAVOU 2

.aktualizované 11/2020

Od rozhovoru s Marekom Vagovičom prešiel skoro rok a medzitým sa už konal súd v prípade vraždy novinára Jána Kuciaka a Martiny Kušnírovej. Rozsudok, ktorý bol vynesenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku, dňa 3. 9. 2020, približne okolo 10:20, prekvapil každého jedného z nás. Nikto z nás si ani len nepredstavoval, že to dopadne takto. Kočner a Zsuzsová sú nevinní. Jediný, kto dostal trest, bol Tomáš Szabó, ktorý bol odsúdený na 25 rokov. Rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu skončilo na Najvyššom súde. Budeme dúfať, že spravodlivosť nakoniec zvíťazí. Okrem iného Marek Vagovič napísal aj pokračovanie knihy Vlastnou hlavou, s názvom Vlastnou hlavou 2: Ako za Fica ovládla štát mafia.

.sebastián lukáš šedo

MA

VLAST

Ako p

.nový zelený projekt

Vzáujme našej prírody a aj obyvateľov tejto planéty sa Zelená škola zapojila do projektu o elektroodpade. Tento problém je viac než aktuálny a akútny. Do našej školy pribudne vyznačený kontajner na elektroodpad, do ktorého môžete svoje zariadenie odovzdať na recykláciu. Recyklácia však nie je najlepší spôsob šetrenia životného prostredia. Najlepší krok je priame odmietnutie zariadenia, ktoré nutne nepotrebujeme a v prípade, že je nevyhnutné si ho kúpiť, zredukujeme našu spotrebu vyberaním kvalitných spotrebičov s dlhšou životnosťou. Čo môžeme ešte použiť, použime. Pred vyhodnotením spotrebiča sa však najskôr zamyslime, či sa dá chyba opraviť. Tieto kroky sú pre životné prostredie lepšie ako recyklácia. Sklady nefunkčných spotrebičov v Afrike nie sú jediným problémom elektronických výnálezov. Väčšina materiálov pochádza z iných krajín a každý kúsok nesie svoj príbeh. Pri ťažbe kobaltu, kolumbitu, tantalitu a iných kovov tvoriacich základnú zložku spotrebnej elektroniky je využívaná detská práca. Niektoré deti už v šiestich rokoch ťažia v ilegálnych baniach, z ktorých čerpajú najznámejší

producenti elektroniky. Iba v Afrike je do tohto procesu zapojených 5-6 tisíc detských otrokov žijúcich v hladu, chorobách, pod hranicou chudoby. Tisíciky už zomreli aj v dôsledku zasypania v šachte. Z týchto surovín je následne potrebné spraviť súčiastky a zariadenia. Zamestnanci pracujú za minimálnu mzdu, bez platených nadčasov, delia sa o izbu a s desiatkami ľudí o kúpeľňu. Pod oknami sú pripevnené záchytné siete na zníženie samovrážd. Nielenže sú tu porušované ľudské práva, až 80% emisií skleníkových plynov je použitých vo výrobe elektroniky. Novovzniknutý spotrebič sa dostáva na trh a do vašich rúk. Štatisticky je mobil funkčný 6 rokov. Prečo si potom Slováci kupujú nový, dokonca častejšie ako menia dátum roku? Európa vyprodukuje najviac elektroodpadu na svete. Ročne to vychádza 9 kg na osobu. Predpokladá sa, že Európa o rok vyprodukuje až 12 kg na osobu. Vidíme narastajúci problém a cez Zelenú školu vás budeme v priebehu tohto roku informovať a vplývať na vaše spotrebiteľské návyky.

Pokúsme sa spraviť svet krajším miestom pre všetkých.

.alexandra vicenová

Jeden svet je najväčší medzinárodný filmový festival o ľudských právach na svete. Organizátorom festivalu na Slovensku je občianske združenie Človek v ohrození. Zameriava sa na pomoc ľuďom, ktorí trpia dôsledkami prírodných katastrof, vojenských konfliktov a autoritárskych režimov v krízových oblastiach sveta. Online verzia festivalu prilákala rekordné množstvo divákov z celého Slovenska. Dokumentárne filmy 21. ročníka Jedného sveta si pozrelo viac ako 14 000 divákov. Úspech mali nielen filmy. Diskusie a ďalšie sprievodné podujatia dosiahli takmer 100 000 vzhliadnutí. Počas festivalu sa uskutočnilo 9 online školských projekcií a odborných diskusií, ktorých sa zúčastnilo 2 102 študentov a študentiek z 58 škôl. Vďaka virtuálnemu formátu sa do sledovania školských projekcií zapojilo 32 miest a obcí. Študenti a študentky sa aktívne zapájali do diskusie prostredníctvom interaktívneho online nástroja Sli.do.††

21. ročník festivalu

JEDEN SVET

10.11. mohli študenti nášho gymnázia vidieť film ALT-RIGHT: V UTAJENÍ MEDZI PRAVICOVÝMI EXTRÉMISTAMI Undercover in the Alt-Right / Bosse Lindquist / Spojené kráľovstvo / 2018 / 52 min. / anglicky / slovenské titulky

Patrik Hermansson prenikol medzi pravicových extrémistov v prísnom utajení ako švédsky študent Erik Hellberg. Infiltoval sa do najznámejších ultrapravicových sietí v Spojených štátoch a Spojenom kráľovstve, dokonca aj v rámci násilného konfliktu v Charlottesville. Podarilo sa mu získať usvedčujúce informácie, ktoré vedú až do Bieleho domu. A všetko to zachytil skrytou kamerou.

Film bol zaujímavý pohľadom do fungovania organizácií pravicových extrémistov, mnohým dovtedy neznámym. Zaujímavá bola tiež beseda s Mgr. Jakubom Drábikom, Ph.D. historikom Historického ústavu SAV. A tu je pár vašich vyjadrení, názorov a pocitov z filmu:

Film bol veľmi zaujímavý, dosť mi pripomenul iný prípad infiltrácie do KKK. Celé to opisuje film Blackklansman. Verím, že chalan to nemohol mať ľahké, neustály tlak ako sa neprežradiť. Možno čo mi vo filme chýbalo bolo, že aká bola tá jeho falošná identita. Nie meno ale jeho správanie za koho idealisticky a názorovo sa vydával, či si to prípadne nacvičoval alebo ako vymysleli takú dôveryhodnú osobu. Veľmi zaujímavá bola aj ich spojitosť s Trumpom a to ako ich "podporuje". Diskusia bola tiež veľmi prínosná. Pre mňa osobne bolo ťažké uvedomenie si, že sa týchto extrémistických názorov ako spoločnosť nikdy nezbavíme. Pokiaľ tu budeme my, tak tú bude krajná pravica, antisemitizmus, antifeminizmus a Alt Right. Jediné čo môžeme urobiť, je udržiavať nebezpečné názory na uzde a nedovoľiť takýmto ľuďom dostať sa k moci.

D. Dardová, sexta

Prvá vec, ktorá ma prekvapovala celý film bola, že sa ešte vôbec nájdu ľudia, ktorí podporujú tieto extrémistické smery ako napríklad neonacizmus, napriek tomu, že poznáme jeho nepeknú minulosť. Taktiež ma prekvapila myšlienka jedného člena extrémistickej skupiny o tom, že si myslí, že o pár rokov budeme vnímať Hitlera ako významného lídra rovnako ako iné osobnosti našej histórie. Dúfam, že toto je len jeho mylná predstava a nikdy nebudeme vraha miliónov nevinných ľudí vnímať pozitívne, nedajbože ho obdivovať. A posledná vec, ktorá mi výrazne utkvela v pamäti je informácia, že Donald Trump, čoskoro bývalý prezident Spojených štátov amerických, pravdepodobne podporuje a zdieľa myšlienky skupiny extrémistov, ma len utvrdila, že pochybnosti nie len americkej spoločnosti o Trumpovej morálke boli oprávnené, a preto som ešte radšej, že tohtoročné prezidentské voľby už znovu nevyhrá.

Emma Rendeková, II.B

Film sa mi veľmi páčil a super bolo, že sa to nakrúcalo priamo v tom prostredí, na stretnutiach... Vôbec som netušila, že také niečo ako Alt-right existuje. Vždy som vedela, že ľudia s názormi, aké boli zobrazené vo filme, existujú, no doteraz som sa veľmi nezamýšľala nad absurdnosťou toho celého a ani som nevedela, ako približne všetko funguje v takýchto skupinách. Najviac ma zarazilo, keď Alex Fields vrazil autom do davu ľudí, a zabil človeka. Taktiež ma zarazilo aj, že Trump Alt-right nepriamo podporoval a vinu celého diania dával nielen extrémistom, ale aj anti-fašistom. Veľmi sa mi páčila myšlienka: „Ak nie ste pobúrení, nedávate pozor!“

Ela Kučerová, I.B

Aj napriek tomu, že sa osobne moc do politických vecí nerozumiem, myslím si, že to bolo naozaj dobre spravené a dalo sa všetkému fajn pochopiť. Osobne mi asi najviac utkvela v hlave jedna z viet, ktorú vyslovil jeden z alt-right (nespomeniem si však ako sa volal). Bolo to niečo v zmysle, že len čaká na to, kedy si my, mladé dievčatá uvedomíme, že nie je správne mať právo voliť a celkovo so miešať do "mužských" záležitostí. Táto myšlienka mi však neutkvela v pamäti v dobrom, ale práve naopak, dokonca asi aj môžem povedať, že ma to mierne pobúrilo, pretože nechápem ako niekto aj v 21. storočí môže ešte takto rozmýšľať a pridať mi to až neuveriteľné, čo by sa mohlo stať, ak by sa takéto osoby dostali do úplného vedenia štátov. No radšej nad takou možnosťou ani nechcem uvažovať. Ďakujem za takúto naozaj zaujímavú hodinu etiky.

Adriana Vančová, II.A

.redakcia INAK

.bližšie k svojmu tanečnému snu

Medzi našimi študentmi stále viac a viac rezonuje projekt **lambitious**, do ktorého sú mnohí priamo zapojení. Na ich stránke sa dočítaš, že ide o ročný, nadupaný program neformálneho vzdelávania, kde stretneš ambiciózných stredoškolákov. Vedúcou programu je Terézia Dominika Lukáčová, absolventka nášho gymnázia - o dôvod viac spýtať sa na bezprostrednú skúsenosť našej spolužiačky, Veroniky Senkovej.

Začiatky

O programe **lambitious** som sa prvýkrát dozvedela pri horúcej čokoláde od mojej kamarátky, ktorá bola jeho súčasťou. Pravidelne mi o ňom rozprávala, až mi to nedalo a v jeden večer som si sadla za počítač a do vyhľadávača napísala **lambitious**. Ani neviem ako a kurzorová šípka mi stlačila tlačidlo „chcem sa prihlásiť“.

Vyplnila som krátky dotazník a o pár dní na to mi prišiel mail, že som postúpila do ďalšieho výberového kola, ktorým bol pohovor. Úprimne, v ten deň som bola veľmi nervózna, ale všetko sa to zmenilo, keď som vošla do malej miestnosti, kde netrpezlivo čakali aj ostatní uchádzači. Všetci boli veľmi priateľskí. Tam som spoznala aj veľmi zlaté dievčatá, ktoré sú vlastne zakladateľkami tohto projektu. Z ich nadšenia bolo hneď vidieť, s akou radosťou pracujú na tomto projekte a ako ich teší pomáhať mladým ľuďom a spolu s nimi hľadať to, čo by ich v budúcnosti mohlo naplňovať. Asi mesiac po tom, v prvý júlový deň mi prišiel mail, v ktorom sa písalo o mojom oficiálnom prijatí do programu. A tým sa to všetko začalo.

Cesta

Všetci sme sa bližšie spoznali na víkendovom campe, ktorý sme mali vyplnený rôznymi nápaditými aktivitami. Počas tohto roka som sa naučila množstvo nových vecí, dostala som neskutočne veľa príležitostí, spoznala milých inšpiratívnych ľudí, ktorí sú vždy ochotní pomôcť a získala toľko krásnych priateľstiev.

Každý týždeň som sa zúčastnila zaujímavých a prínosných workshopov. Skúsila som si dobrovoľníctvo na Špeciálnej základnej škole v Dubnici nad Váhom, kde som strávila polovicu dňa s detičkami, ktorým som spolu s mojím tímom vymýšľala zábavné a náučné aktivity. Tieto deti ma naučili viac, ako si človek môže myslieť.

Cieľ (cesta je cieľ)

Ďalšie projekty, ktoré sa mi veľmi páčili a počas ktorých som získala množstvo cenných rád a skúseností boli v praxi s firmou **Born to trick**, mestom **Trenčín**, či môj vlastný projekt. Taktiež som dostala toho najlepšieho mentora a kamaráta zároveň, ktorý mi pomáhal a radil v mnohých smeroch. Bol to tanečník **Janko Minárik**, s ktorým som sa rozprávala o tanci, sebarozvoji a s veľkou ochotou mi odpovedal na všetky moje otázky. Veď aj vďaka nemu som úspešne ukončila tento program a dostala možnosť v budúcnosti pracovať na svojom tanečnom sne. Keby som mala možnosť prihlásiť sa do programu znova, určite by som ani sekundu neváhala.

.veronika senková

.aplikácie - alternatívne kancelárske balíky

Veľa ľudí v dnešnej dobe musí pracovať hlavne na počítači a týka sa to aj nás, žiakov a študentov. Vlastnenie kancelárskeho softvéru na písanie dokumentov, tvorbu prezentácií a vytváranie tabuliek sa stalo takmer nutnosťou pre naozaj produktívnu prácu. Najpoužívanejším kancelárskym balíkom je Microsoft Office, ktorý je však pre veľa ľudí nedostupný a drahý (pokiaľ si ho, pravdaže, nevedia nelegálne stiahnuť a cracknúť ;-)). Existuje však dostatok plnohodnotných náhrad, ktoré sú bezplatné a mnohokrát aj používateľsky prívetivejšie ako spomínaný Microsoft Office. Tu je pár príkladov:

Google Docs, Slides, Sheets

Jednoduchý kancelársky balík, ktorý vám dokáže nahradiť Office pri rýchlych poznámkach, funguje formou webovej aplikácie v internetovom prehliadači a podporuje formáty súborov Microsoft Office.

FreeOffice

Ak už máte skúsenosti s Microsoft Office a nechcete si zvykať na nové rozloženie a funkcie iných kancelárskych balíkov, tak FreeOffice je niečo pre vás. Má veľmi podobný vzhľad a funkcie, vďaka čomu bude prechod pre vás najjednoduchší. FreeOffice taktiež umožňuje otvárať súbory vo formátoch Microsoft Office - .docx, .xlsx, a .pptx, pričom ich môžete zdieľať aj s používateľmi Microsoft Office. FreeOffice je dostupný pre operačné systémy Windows, MacOS a Linux.

LibreOffice

Ako už spomenuté balíky, aj tento prináša v balení textový, tabulkový a aj prezentačný program. Veľkou výhodou LibreOffice je, že podporuje 110 jazykov, vrátane slovenčiny. Aj keď LibreOffice používa vlastný formát súborov, podporuje aj všetky bežné, vrátane tých z balíka Office. Dokážete v ňom dokonca priamo vytvárať súbory typu PDF. Podporované systémy sú Windows, MacOS a Linux.

WPS Office

Ďalší kancelársky balík, ktorý vzhľadom uľahčuje prechod používateľom Microsoft Office. Je to plnohodnotná náhrada za Word, Excel a PowerPoint. Všetky súbory podporujú formát Microsoft Office. V balíku sa nachádzajú vyskakovacie reklamy, ktoré sa dajú vypnúť tým, že si zaplatíte plnú verziu. Balík je však bezplatný, len sa v ňom nachádzajú reklamy. Všetky súbory, ktoré v ňom vytvoríte, sa dajú používať aj v Microsoft Office.

Apple iWork - alternatíva pre používateľov Mac

Balík aplikácií od Apple pozostáva z aplikácie na tvorbu dokumentov, prezentácií a tabuliek, čiže ponúka všetky základné funkcie ako Office od Microsoftu. iWorks je dostupný aj pre tablety a smartfóny od Apple. S využitím služby iCloud máte svoje dokumenty okamžite dostupné na všetkých zariadeniach spoločnosti. Výhodou iWorks je, že ide o veľmi jednoduché a prehľadné nástroje na písanie a prácu s dokumentmi, ktoré vo veľa veciach prekonávajú Microsoft Office.

.alec

.o trpaslíkovi a šiestich snehulienkach

Na našej škole sa už nejaký ten rok môžeš zúčastniť sebarozvojového programu DofE. Čo vlastne DofE je? Zjednodušene – je to program, v ktorom sa človek určitú dobu rozvíja v troch rôznych oblastiach – šport, talent a dobrovoľníctvo. Tento medzinárodný program má tri úrovne – bronz, striebro a zlato. Ja už bronz mám, tak som sa rozhodla dosiahnuť ďalšiu métu - striebro. Pre úspešné ukončenie programu musí každý účastník na záver zvládnuť dobrodružnú expedíciu. Samotná expedícia musí mať stanovený účel a môj tím sa rozhodol, že napíše denník z našej trojdňovej turistiky/výletu/ dobrodružnej expedície.

Čo potrebuješ na expedíciu?

1. Tím – nás bolo sedem, šesť žien a jeden muž (ja, Peti, Zuzka, Lucka, Emka, Ninka a Filip). My sme silné ženy, ktoré nepotrebujú na nosenie nákladu žiadnu mužskú výpomoc – teda možno len miernu...hupsik.
2. Amore mio – najkvalitnejšie instantné cestoviny, ktoré vám privolajú Taliansko za necelých 7 min. (poznámka autora: ak nie je tento dar od bohov k dispozícii, vhodnou náhradou je aj Kura na paprike - pozor v balení nie je kura alebo Teriaky rezance; vífonka alebo instantná polievka sú tiež dostačujúce, ale nepocítiš taký hlboký kulinársky zážitok).
3. Stan – najlepšie je si skontrolovať, či máte viac ako 4, slovom štyri, kolíky, lebo nahradenie kolíkov paličkami nie je vždy najlepší nápad.
4. Mapu – ak máš aplikáciu mapy.cz, bolo by dobré stiahnuť celú trasu :))).
5. OK, nechce sa mi písať celý zoznam, je toho podstatne viac..

Keď už vieme, čo zobrať so sebou a mapy.cz máme takmer celé stiahnuté, môžeme vyraziť. V skratke, šli sme zo Zlatoviec do Zemianskeho Podhradia. Mali sme prejsť cca 51 km, lebo sme šli rôznymi okľukami. A takto to teda v skratke prebehlo:

30. 8. 2020 deň prvý

7:45 - Posledná rozlúčka s mojím telefónom :'(.

7:59 - Izabela pomaly beží na vlak, ako inak nestíha, vlak odchádza 8:05 a ešte si musí kúpiť lístok, 15 kg batoh na jej chrbte je „krásne“ závažie a zvonček na ňom pripavený jej už teraz lezie na nervy.

8:04 – Izabela to stihla. Stretáva sa s väčšinou svojho tímu.

8:20 – O tomto čase sa už nachádzame v Zlatovciach, kde sa začína naša výprava. Najskôr sme si prešli formality s našimi koordinátorkami, bolo nám povedané, že toto nie je turistika ani výlet, ale DOBRODRUŽNÁ EXPEDÍCIA (!!!). Naučili nás, ako zo zeme zdvihnúť kameň, resp. 15 kg ruksak a pripomenuli iné životu potrebné veci.

9:00 – Vyrážame, síce o hodinu a pol neskôr, ako sme chceli, ale to nevadí. (Toto bolo poslednýkrát, kedy môj mozog vnímal čas – od tejto chvíle pre mňa čas začal byť nič viac ako len sociálny konštrukt. Odteraz budú časy našej výpravy viac než orientačné :).

9:20 (asi) – Naša trasa viedla po červenej, avšak hneď počas prvej polhodiny sme z nej zišli. Za vinu to dávame zlému značeniu, nie našim orientačným zmyslom :D. Našťastie nejaký pán vybehol z domu a ukázal nám cestu, keďže sme neboli prví, ktorí zle odbočili.

??:?? – Počas našich potuliek po „červenej“, inak známej ako **Ceste hrdinov SNP**, stretáme celkom dosť ľudí. Každý sa nás pýta, či sme „SNP-áci“. Neviem, či sme už v prvý deň vzbudzovali dojem že máme prejdených vyše 500 km, ale „SNP-áci“ rozhodne nie sme :D. Nám stačí našich 51 km za tri dni.

Asitentovýmyselsčasomnechám taklebofaktne tuším koľko bolohodin:00 – Prvý „stupák“ za nami a pred nami pole. Resp. kopa blata, vďaka ktorej budeme mať na chodidlách kilové závažia. Po prechode poľom sa dostávame do Drietomej, kde prechádzame cestu, ktorá nám bola opísaná priam ako cesta smrti, ktorá sa dá porovnať s diaľnicou a chodia po nej samé kamióny. Prešli sme ju v priebehu 30 sek. a išli po nej tak 3 autá..... :D. Nastáva prvá väčšia pauza a niečo, čo malo pripomínať obed.

Neskôr – Teraz prišlo to pravé peklo. Kopec, ktorý mal 100 km (nepreháňam) a bol celý blatový. Neskutočné dusno, neskutočne veľa hmyzu a Emino (jedna z našich navigátoriek) upokojuvanie, že už to je iba kúsok, že už pôjdeme po vrstevnici. Ako by povedala Nora Mojsejová – vždy sme sa týmito rečami nechali viete čo... 150 m pripomínalo skôr 1 km a vrstevnica pripomínala 12 % stúpanie. Ale bez Emy by sme boli stratení, takže sme jej to vždy prepáčili. Pefa, naša druhá navigátorka, si zabudla stiahnuť českú časť trasy, takže jej to do táborska vždy ukázalo tak 24 km, aj keď sme od neho boli tak max. 5 km :D. Nevadí, Pefa, stáva sa.

O veľa stúpaní neskôr – Yes, sme na Machnáči! Asi na tom hlavnom, lebo ich je asi tak päť. Ema hlási, že pôjdeme zo 746 m n. m. na 740 m n. m. Zvedavá Zuzka sa pýta, čo to asi tak znamená – na to jej Nina pohotovo odpovedá : „Nooo.... to je ako 6... ísf..“, čo tým chcel básnik povedať nie je doteraz známe, ale aspoň pre nás vznikla nová mierka obtiažnosti – 6ísf<kúsok<ideme po vrstevnici.

17:30 (toto bol extrémny tip) – Juchú, sme v táborsku. Už tu na nás čakajú koordinátorky. Ako prvé sme si postavili stany, potom prišla sprcha v podobe utierania sa vlhčenými obrúskami a potom hody. Jemne sme si pomasírovali nohy a nadopovali sa magnézkom.

19:30 – Začína jemne pršať a my zajtra vstávame o 6:00, aby sme o 7:30 mohli vyraziť. Peťa vypočítala, že ak pôjdeme spať o deviatej, tak budeme spinkať krásnych 9 hod. Preto sme zaspali už o ôsmej.

Noc – Jemný dážď sa mení na búrku. Ale len chvíľkovú. Celú noc fúkal neskutočný vietor a bola celkom zima. Uprostred noci som si dala ďalšiu vrstvu oblečenia – asi štvrtú a bolo lepšie. Paranoje, že máme v stane návštevníka ježka, a že od neho chytím blchy, ma sprevádzali celú noc, ale našťastie neboli pravdivé.

31.8.2020 deň druhý

6:00 – Wau, už opäť viem, aký je čas a nie je to len tip. Z tábora máme odísť prví. Plánovaný čas odchodu je 7:30. Pár minút po rozlepení očí Peťa myslí len na jedno – ovsená kaša. Ja s Filipom si ešte užívame teplúčko spacákov, zatiaľ čo nám Peťa rozvoníava stan kašou.

7:30 – Realita nás hltla skoro tak silno, ako studený vietor pred stanom. Kým sme sa pobalili, umyli si zuby a najedli sa, bol čas odchodu. Avšak nebola hotová jedna podstatná vec – zbalené stany. Prešla ďalšia pol hodina a my sme mohli vyraziť s jemným meškaním. Nejaký nám to však nevadilo, keďže druhý tím ešte ani nebol hore, a to mali odchádzať polhodinu po nás :D.

8:20 – „Zajtra budete iba klesať“, ako by som to povedala – opäť sme sa nechali viete čo. Nora by nám lopatou takú... radšej ani nenapíšem čo, lebo tento príspevok má byť viac family friendly. Počasie bolo oproti prvému dňu úplný opak. Bolo pod mrakom a fúkal nárazový vietor. Bola nám fess kemra – teda Peti nie, Peťa išla v kraťasoch – ale jej bolo dobre a to je to najdôležitejšie.

Priebeh:dňa – No ok, uznávam, už sme išli prevažne dolu kopcom. Dohnali sme stratu, stretli kravičky, kozičky, psíkov a zajka. Okolo obeda sme si dali príjemnú pauzu na okraji lesa a o niečo neskôr ešte jednu v lese. Keď sme sa Emy spýtali, čo máme teraz pred sebou zaznelo: „Teraz pôjdeme kúsok do kopca, ale fakt len kúsok. A potom z Malého Lopeníka už len takých 600 metrov na Veľký Lopeník – ale to pôjdeme skoro po vrstevnici.“ A my sme vedeli, že je zle. Keď už sme išli dobrých 30 min. (i keď mne v tomto časovom odhade veľmi verím nejde), Ema tvrdila, že teraz príde odbočka vľavo a po nej mierne klesanie. Odbočka prišla, ale na to klesanie čakám dodnes :DD.

16:00 asi – Pociť šťastia, ktorý nastal, keď sme uvideli tú vyhlíadku, bol neopísateľný. Lucka si posledných pár metrov pomaly vybehla a my ostatní sme to ako sane ľudia vykráčali. Po chvíľkovom oddychu sme hneď začali hľadať miesto na stavanie stanov. Vedeli sme, že v noci bude pršať, tak sme hľadali niečo suitable do týchto podmienok. Neďaleko od vyhlíadky sa nachádzal, nazvime to, prístrešok. Prišlo nám fajn, že by sme sa zložili tu – teoreticky by sme totiž nemuseli stavať stany a boli by sme chránení od zlého počasia. Zavolali sme teda koordinátorku, či takéto niečo môžeme spraviť. Tá sa nám čudovala, že načo chceme niečo takéto robiť, veď to určite nebude potrebné, nemá až tak pršať. (Little did I know, že to potrebné bude, ale nepredbiehajte :))). Tak sme sa pustili do stavania stanov a varenia. Dnešné menu bolo hrášková polievka zo sáčku a syrovo-bylinkové cestoviny.

17:30 – 19:30 – V tomto rozmedzí sme sa dozvedeli, že musíme vstávať o štvrtej, aby sme mohli o pol šiestej vyraziť, hihi :))) , ale taktiež sme sa dozvedeli, že má celý deň liať, takže ideme len do Novej Bošáče, čož je len nejakú hodku a pol od miesta nášho momentálneho výskytu.

19:30 – Šleep, šleep time. Tesne pred zaspaním ma chytila prvá paranoja, a to, že nám do stanu vojde had. Aj keď ma Filip s Peľkou ubezpečovali, že ten had by si musel vedieť otvoriť stan, môj mozog nejakú nechcel tieto racionálne argumenty brať do úvahy a stále si šiel svoju crazy predstavu o hadovi návštevníkovi. Inak tento večer bola extrémna kemra, takže sme na sebe mali tak 150 vrstiev, a už sa tešili na tú zimu, čo bude v noci.

Noc – Ešte len teraz začala sranda. Nevedela som, či viac fúka alebo leje. Bol to, ako Kubo vraví, armagedon. Každých 30 min. som sa budila na to, ako ma harasoval stan. Mokré steny ma fackovali z každej strany a ja som si pri každom zobudení priala, aby už boli 4 hod. ráno. Ale spať v tej búde nebude potrebné :))) (ale nie, Silvinka, ja viem, že ste to nemysleli zle). Tentoraz vznikala ďalšia paranoja, a to taká, že nás ráno pred stanom bude čakať medveď, a že keď mu zasvietim do očí s čelovkou, nebude veľmi nadšený. Absolútne netuším, kam na tieto pikoviny chodím, ale verte mi, aj ja sa nad tým pozastavujem.

1.9.2020 deň numero tres

4:00 - K O N E Č N E ! Radosť vo mne! Môže sa začať chaotické balenie. Padal na nás stan, bolo zima, bol chaos,

ale nejakú sme to zvládli. Medveď na mňa pred stanom nečakal – who would have guessed? Rýchlo sme vbehli do prístrešku a dobalili sa, a v rámci možností pomáhali ostatným. Ani neviem ako a bolo 5:30 a mohli sme vyraziť.

5:30 – Začalo sa naše putovanie ranným lesom. Vnútorne nadávanie na dážď, skoré vstávanie a zimu sa zmenili na nemý úžas. Hory ma obdarili priam poetickým výjavom – šedý opar, ktorý zľahka stúpala do tmavomodrej oblohy šíril pokoj a nachvíľu zastavil moment. Stádo kráv sa svojou bledou kožou vynímalo v modrej prírode a zvonenie ich zvoncov sa šíriло tichom. Tým krásnym tichom, ktoré v dnešnej dobe tak veľmi chýba. Ja sama nerada bývam v tichu. Ticho dovoľuje, aby som sa niekedy až príliš zamotala v toku vlastnej mysle, ale tu, tu mi to ticho nevadilo, priam som v tom vzduchu chcela ostať dlhšie. Postupným klesaním nižšie a nižšie sa začali objavovať domčeky, ktoré boli zavinené tajomnom. Všetko bolo zaobalené modrou. Dokonca aj tá slivka odtrhnutá zo stromu chutila inak. Sladká chuť na jazyku všetkému pridávala nádych domova. Nádych miesta, kam patríte. Svet sa pomaly prebúdzal a my sme schádzali do dediny. Ani neviem ako a boli sme zastávke, kde sa naša expedícia končila. Bolo 7:00 a my sme čakali na autobus do Trenčína.

A tu sa naše dobrodružstvo končí. V dedinke neďaleko Nového Mesta nad Váhom, v daždi, s určitým podpisom tam, niekde v srdiečku.

Ďakujem za super tím <3
jedna zo šiestich snehulienok

PS: pred trojdňovým pobytom v horách vám neodporúčam počúvať Jump od Niktenda (dovody vypočítia tejto poetickej skladby nechám radšej zahalené tajomstvom), lebo vám pôjde jedna line celých 72 hod. v hlave. Peľka neodporúča počúvať pesničku Golden Boy – vraj to bol rovnaký pain.

.izabela
žilková

polacek

.odporúčania

redakčnej

rady

IZABELA ŽILKOVÁ: Pokiaľ máš rád alternatívnu hudobnú scénu - alebo chceš iba skúsiť niečo nové - odporúčam ti si vypočuť nový album od speváčky Sevdaliza - Shabrang. Je to príjemný melancholický album priam hodiaci sa k jeseni - teda aspoň podľa mňa. Okrem nádherných tónov sa v ňom stretnes s ešte krajšími slovami a za mňa nádherným vizuálom. Celý ho dokonca nájdeš aj na youtube.

TATIANA GURÍNOVÁ: Ak si milovník detektívnych románov s nádychom romantiky, tak táto kniha je presne pre teba. Román Toto je celá pravda poukazuje na tajomstvá 4 mladých tinedžerov a autorky kníh pre mládež. Tento príbeh vás udrží v napätí až do samého konca a bude na vás, ako pochopíte koniec.

ADRIANA MARJÁNKOVÁ: Ak si fanúšikom fantastiky a mysteriozity, a hľadáš v týchto dobách dlhší seriál na pozeranie, tak ti s radosťou predstavujem Supernatural. Tento 15-sériový seriál hovorí o živote Sama a Deana Winchesterových, dvoch bratov, ktorí boli od detstva vedení k loveniu duchov. V priebehu sérií sa do príbehu pridávajú nové zaujímavé postavy a samotní Sam a Dean sa tiež vyvíjajú. K loveniu obyčajných duchov sa pridávajú démoni, monštrá, bohovia a zlo rôznych podôb. V centre príbehu stojí nehynúca láska dvoch bratov, ktorí by za seba položili život a ich boj proti celému svetu, ak by to bolo potrebné. Tento seriál sledujem už vyše roka a od prvej epizódy si ma získal. Dobrý scenár, prepracované postavy, zaujímavý dej a samotné posolstvá, ktoré tento seriál zdieľa, ho robia dobrou voľbou.

MARTINA KOSTOLNÁ: Pochmúrnosť jesenných večerov by ani zďaleka nedosahovala svoju najvyššiu formu nebyť melancholickej knihy, ktorá by dofarbila ich monotónnosť. Pre ľudí, ktorí rovnako radi trpia alebo ničia svoje srdcia čítaním až prehnane ľudských či živých kníh, odporúčam všetkými desiatimi knihu Hon na ovcu, ktorej autorom je brilantný japonský spisovateľ Haruki Murakami. Toto veľdielo sa citlivo dotýka otázok smrti, potreby ľudskej blízkosti a pominuteľnosti ľudského života. Kniha ako stvorenia pre bytosti túžiace po zamyslení.

SOFIA A. ŠEDOVÁ: Vypni mobil, zapni seba!

ADRIANA VANČOVÁ: Moje odporúčanie znie jednoducho, ale určite jednoduché nie je: SPOZNAJ SEBA SAMÉHO. Veľa študentov ide na gymnázium práve z toho dôvodu, že sa jednoducho nevedia rozhodnúť, čo by v živote chceli. Preto si myslím, že práve toto je vec, ktorá ti veľmi pomôže do života či už pri hľadaní zmyslu života, výbere práce alebo spriaznenej duše. A ak náhodou už samého seba poznáš, neboj sa túto osobu ukázať svetu a buď sám sebou.

SEBASTIÁN LUKÁŠ ŠEDO: Tentoraz odporúčam niečo z hudobnej sféry. Konkrétne zo slovenskej. Ak ste fanúškmi indie rocku alebo indie popu, mám pre vás kapelu Bad Karma Boy. Odporúčam najmä albumy Prekrásny Nový Svet a Údolia A Kopce. Oba nájdete na Spotify. Príjemné počúvanie.

ALEXANDRA VICENOVÁ: Nájd si svoje obľúbené jedlo a skús si ho pripraviť. Napeč niečo nové a uvar niečo známe. Ak sa v kuchyni nevyznáš, skúsaj, uč sa.

ALEC BOROVÝ: Po tom, ako si prečítate alebo vypočujete nejakú dôležitú informáciu, ktorá by mohla ovplyvniť váš názor, overte si ju. Pri pravdivých informáciách je vždy uverejnený aj overený zdroj. Pokiaľ tam nie je, je falošný alebo neoverený a nemôžete túto informáciu brať vážne. Je to naozaj dôležité, pretože potom dochádza k šíreniu falošných informácií, ktoré majú za cieľ polarizovať spoločnosť a vylepšiť obraz o ľuďoch, ktorí falošné informácie tvoria. Je potrebné, aby ste sa takýmto zdrojom vyhýbali a čerpali informácie iba z publicistických spoločností s dlhoročnou tradíciou a širokou základňou čitateľov.

VIKTOR POLÁČEK: Ako umelec odporúčam Boba Rossa. Je to výborný maliar, je sympatický a jeho videá sú pre mňa veľmi príjemné a upokojujúce. Nájdete ich aj na youtube. V podstate hovorí o tom, že maľovať môže každý, stačí len to, čo máte v srdci, dostať zo seba na plátno...

INVK

REDAKČNÁ RADA:

Mgr. Silvia Gajdošíková
Alec Borový, Oktáva
Viktória Gerhardová, I.B
Aneta Gospičová, III.A
Simona Gurínová, I.B
Tatiana Gurínová, II.A
Lenka Hackenbergová, II.B
Terézia Kadlečíková, III.B
Martina Kostolná, III.B
Nikola Kurincová, II.B
Adriana Marjánková, II.A
Natália Šašinková, Tercia
Sebastián Lukáš Šedo, III.B
Sofia Anna Šedová, Tercia
Sofia Šuranská, III.B
Adriana Vančová, II.A
Alexandra Vicenová, Sexta
Izabela Žilková, MUNI

Titulná fotografia: Alec Borový

Instagram: @inakmag

Uverejnené články
vyjadrujú názory autorov
a nemusia byť vždy totožné
so stanoviskom redakcie.
Redakcia nezodpovedá za
obsah jednotlivých inzerátov a reklamy.

Kopírovanie,
znovupublikovanie alebo
rozšírenie ktorejkoľvek časti
časopisu sa dovoľuje výhradne so súhlasom
redakcie.

Autor textu je aj autorom fotografie pokiaľ nie je
spomenutý zdroj.

